

Con el motivo de la fiesta patria yugoslava del 1. de Diciembre se oficiará una misa solemne el domingo 29. de Noviembre a las 11 horas en la Cripta de Santa Rosa de Lima, Pasco 409.

Quedan invitados todos nuestros amigos para que concurren a dicho acto, participando en la oración por una paz justa y próxima y para el triunfo de la Justicia y de la Verdad.

VANDA ČEHOVIN

A ESLOVENIA

Tierra lejana y triste de los días
milagrosamente grandes,
milagrosamente ignotos;
tierra cercana y bella que suspiras
porque no te expandes,
porque lloramos solos;
tierra que eres madre y eres dueña
de bandadas dispersas
y de hijos que sufren;
Señora que deseas la paz hogareña,
¡que a la luz amanezcas
de soles que te busquen!

Tierra lejana y triste de los días
en que sentía cantar al agua saltarina
que brota en la aridez de rocosa colina,
de tí olvidada hasta hoy vivía.

Un idilio de las montañas eslovenas. —
Hoy no hay allí ni paz ni consuelo. Todo
está regado por la sangre y por las
lágrimas.

Milagrosamente grandes
los hechos de tu historia,
que cubren de blanca gloria
a tus sabios magnates;
Milagrosamente ignotos
por todos los mortales
que viven ignorantes
del color de tus lotos.

Tierra cercana y bella que supiras
por la paz de un futuro no esperado,
dentro vives del corazón manchado
de hiel del alma que sin tí delira.

Porque no te expandes
y aprisionas cariñosa
a los pechos, dolorosa,
en los pechos aguas arden.

Porque lloramos solos,
olvidados muchas veces
de elevar por tí las preces,
ahora gimes por todos.

CERKVENA PROSLAVA

PRAZNIKA ZEDINJENJA 1. DECEMBRA

se vrši s sveto mašo v SPODNJI CERKVI SV. ROZE, PASCO 409, OB 11. URI v navzočnosti oblasti naše države in zaveznikov.

Prihitite vsi rojaki in bomo skupno dvigninili našo gorečo molitev do Vsemogočnega Boga, očeta vseh narodov.

Tierra que eres madre y eres dueña
de cuerpos que patria van buscando,
que llegue al Señor del cielo el llanto,
y escuche El nuestra oración pequeña
De bandadas dispersas
por las patrias del mundo
formado está el grupo
que a tí te recuerda.

Y de hijos que sufren
el no tenerte cerca
y de madres despiertas
que a tus hijos nutren.

Señora que deseas la paz hogareña,
¡que a la luz amanezcas
de soles que te busquen!

Slika nam predstavlja idilo iz naše prelepe demovine, ki je toliko stoletij dajala varno in sladko zavetje našim očetom.
Upajmo, da se ta slika miru kmalu spet obnovi.

DUHOVNO ŽIVLJENJE

je mesečnik.

Uredništvo:

Pasco 431

Urednik: Hladnik Janez.

Telefón 48-3361 (48-0095)

Kličí od 11—13 ure in po 8 uri zvečer.

Ob sredah in petkih ni doma.

Uprava:

Paz Soldán 4924

Telefón 59-6413

Registro de Prop. Intelectual 81190

CERKVENI VESTNIK

29. NOV.: Maša pri sv. Rozi v spodnji cerkvi ob 11 uri.

Ob 12 uri za Ivana Merviča.

Molitve in shod bratovšči ne na Paternalu (Av. del Campo)

6. DEC.: Maša na Paternalu za Andreja Bandelj.

Pri sv. Rozi ob 12 uri za rajne Prinčič.

8. DEC.: Ob 12 uri maša pri sv. Rozi za Sebastjan Mozetič.

Molitve na Paternalu, Avalos 250.

13. DEC.: Maša na Avelanedi za Jožefa Budin.

Pri sv. Rozi ob 12 uri za Franc Vidmar.

Molitve na Paternalu, Avalos 250. Sestanek za dekleta.

20. DEC.: Maša na Paternalu za Alojzij Dolšček, zapoje žalni zbor.

Ob 12 uri pri sv. Rozi za Alojzija in Jožefa Rataj.

Molitve na Avellanedi.

25. DEC.: BOŽIČ. Polnočnica na Paternalu.

Ob 10 uri maša na Avellanedi za J. Silvio Lah.

Pri sv. Rozi ob 12 uri za duše v vica.

POPOLDANSKA SLUŽBA BOŽJA

se bo od 1. decembra dalje vršila v cerkvi sv. Neže, Avalos 250. Potrudite se, rojaki, da pridete v čim večjem številu.

PRAZNIK ZEDINJENJA

se vrši 1. decembra. Proslavo pa bomo imeli v cerkvi v nedeljo 29. nov. s sveto mašo pri sv. Rozi v spodnji cerkvi ob 11 uri. Maša za Andreja Bandelj se zato prestavi na 6. decembra.

V SAN ANTONIO DE PADUA

bomo naravili naš obisk 10 januarja in se bomo, kot običajno, zadržali tam cel dan.

MOLITVE ZA RAJNE

na Čakariti so bile letos prav posebno številno obiskane. Kljub prometnim nevšečnostim, ker ne vozijo kolektivni, so prihiteli rojaki, da se spomnijo svojih dragih, in da na domovju rajnih premislijo tudi svojo lastno pot. Grenek je spomin smrti, toda potrebno zdravilo je zemljanu, ki tako rad pozabi, da je ustvarjen za večnost, da nosi v sebi neumrljivo dušo, katero mora rešiti... Na grobu pač razume, kako zelo se vara, če toliko svoje skrbi daje telesu, ki bo postalo plen ostudnih črvov, tako malo pa se potrudí za dušo, katero čaka večna sreča ali pa večna nesreča.

SHOD V SVETIŠČU MEDALLA MILAGROSA

je bil zelo lep dogodek. Med sv. mašo je prelepo zapel moški zbor.

Tudi popoldne je bila naša mirovna molitev dobro obiskana.

¡SUSCRIPTOR!

¡Fíjese, si no está atrasado en su abonol

IZ UPRAVE

Nekateri še vedno dolgujejo naročnino. Prosimo rojake, da spolnite svojo dolžnost. Samo 2 pesa sta za celo leto. Z velikimi žrtvami vzdržujemo revijo, ki dela čast našemu imenu. Dokazite, rojaki, da znate ceniti naše žrtve in doprinesite, da bo mogoče storiti še kaj več. Poravnajte zastali dolg! Priložite tudi kaj za tiskovni sklad!

Z današnjo številko pošiljamo zastalim naročnikom opomin. Morda je komu pomotoma prišel, česar naj ne vzame za zlo. Prav tako pa je mogoče, da smo koga prezrli. Naj vseeno sam poskrbi, da svojo dolžnost spolni.

Oddaljeni naročniki poravnate najenostavneje svoj dolg po poštne bonu, katearega vzamete na svoji pošti na ime Juan Hladnik in ga nato v pismu pošljete na imenovanega.

V LJUBLJANSKI OKOLICI

25. julija slovenski četniški oddelki so očistili polovico ljubljanskega okrožja od laških okupacijskih čet, zaplenili velike količine vojnega materiala in organizirali nove bataljone in oddelke, ki so celo že nastopili v teh bojih. Laški marodermi so vrgli v boj proti slovenskim partizanskim odelkom vse svoje razpoložljive sile, okoli 120.000 vojakov, a kljub temu niso uspeli, da ustavijo prodiranje junaških slovenskih četnikov. A številke laških izgub naraščajo z dneva v dan.

SLIKA ZASEDENE SLOVENIJE

“France” prinaša naslednji članek pod naslovom “Odpor v Jugoslaviji”.

Odpor proti laški oblasti v Sloveniji narašča. V nekaterih okrajih so bili fašisti primorani tako pomnožiti svoje čete, da je razmerje med vojaki in civilnim prebivalstvom 1:3. Stiri laške divizije, skupaj 75.000 mož in več kot 5.000 članov italijanske vojaške milice, le s težavo vzdržuje red na ozemlju, na katerem živi komaj 250.000 kmetov.

Prestolnica Ljubljana je ograjena z bodičasto žico. Lahki zaplenjujejo vse mogoče, predvsem čevlje in usnje. Dne 5. junija so postrelili 207 prebivalcev.

BODIMO PONOSNI, DA SMO SLOVENCI

Popolo d'Italia prinaša članek z naslovom “Odgovornosti Slovencev”. Med drugim izjavlja: Slovensko ljudstvo iz ljubljanske province je s vojnim vedenjem dokazalo, da nima svojstev potrebnih narodom, ki si hočejo zaslužiti pravico do avtonomije. Vsled tega si je to prebivalstvo zaigralo velikodušno obnašanje Italije. Niti enega samega Slovenca ni bilo mogoče najti, ki bi bil sprejel velikodušno ponudbo Italije s hvaležnostjo, ali politično dalekovidnostjo.

KAJ PRAVIJO GORENJCEM

Po Gorenjskem krožijo agentje Gestapa in pripovedujejo, da ima Hitler velike načrte, po katerih bi tudi Hrvate vključil v svoj tretji Rajh. Pravijo, da bi na ta način postala Hrvaška nekaj nemški protektorat, kateremu bi se priključila vsa Slovenija. Pri tem trdijo, da bi od Lahov dobili nazaj tudi vsa ozemlja, na katerih bivajo Slovenci. Pravijo pa, da bi morali Slovenci opustiti svoj jezik, predvsem v pismenem občevanju bi morali uporabljati nemščino. Hrvaška, pravijo dalje, ne more biti samostojna država, ker da so sedanji upravitelji te države navadni hudočelci.

“LA VIDA ESPIRITUAL”

es una revista mensual de la Colectividad Eslovena.

Invitamos a los simpatizantes que también se suscriban y consigan suscritores y avisos para contribuir al seguro sostenimiento de esta revista. El abono es solo de 2 \$ anuales.

EL DIRECTOR de la Revista es el capellán de la Colectividad, Pbro. Juan Hladnik, residente en la Par. Santa Rosa de Lima, Pasco 431. Telef.: 48-3361 y 0095.

ADMINISTRACION: Paz Soldán 4924. Tel. 59-6413.

V ČRNEM GRABNU

nekje je bil ubit nemški okrajni glavar za Kamnik, ki je bil na inspeksijskem potovanju proti Vranskemu. Nemške oblasti so zato ustrelile 50 Slovencev. V poročilu se omenja kraj Šent Jurij ob Južni železnici iz česar bi sledilo, da je imel ta kraj kaj opravka z dogodkom, čeprav je precej vstran.

V KRAŠNJI

v Črnem grabnu je bilo ubitih 5 Nemcev. Iz maščevanja so nato polovil vse moške in jih pobili, ženske in otroke odpeljali v koncentracijske tabore, vas pa požgali.

Nemci so požgali tudi žiri, ki so skrajna točka na Notranjskem, kamor seže njihova oblast. Na Koroškem so požgali vas Lubogojna.

TRŽAŠKI FAŠISTI

so razburjeni radi uboja v Ljubljani, kjer je bila ubita fašistka Ariela Rea, dali razglas, da “oni ne spijo, temveč da se bodo osvetili” in “da se v Trstu ne sme več slišati slovenska beseda, ker ni več Slovencev, temveč kvečjemu še kak italijanski državljani, ki je slovenskega rodu.”

Preselil se je v večnost

Alojzij Dolšček

iz Podturjaka blizu Ljubljane, star 38 let. Po poklicu je bil mizar in je na svojem potu spoznal vse glavne kraje v Jugoslaviji, koder je imel delo. Pred 12 leti je prišel v Ameriko, kjer mu je pa zdravje slabo služilo. Moral je svoje poklicno delo pustiti in je začel nato s trgovino. Bolehal je na želodec in moral slednjič na operacijo.

31. oktobra je podlegel bolezni in bil 1. nov. pokopan na Čakariti v obilnem spremstvu rojakov, ki so ga na zadnjem potu spremili.

Rajni je bil dobro poznan med rojaki, ker je bil svoj čas tudi delaven v javnosti. Bil je tudi podpredsednik Prosvete.

Zapušča vdovo Ano.

Maša za rajnega bo 20. decembra na Paternalu in bo zapel tudi žalni zbor.

† Anton Vukšinič je umrl v Córdobi v bolnici Tránsito de Allende, star 45 let. Doma je bil iz Sržakov pri Metliki. Imel je zelo neredno življenje, ki ga je spravilo v jetiko. Našli so ga nekje zunaj v borni koči onemoglega in ga je asistenta prepeljala v bolnico, kjer je umrl v mesecu septembru letos.

† Iz Prvačine so dobili zapozneno novice, da je umrla 70 letna Karolina Sulič (Fajdigova) in Jožefa Furlani (Godčeva) katera je umrla v maju, operirana na slepiču.

NAŠ PRVI DECEMBER

Letos ne bo to dan veselja. Saj je bolj spomin praznika na grobovih, da bi molili za žrtve naše svobode, kot pa slovesnost jugoslovanske svobode in zedinjenja. Morda je že več kot milijon tistih, kateri ne čakajo več dneva vstajenja naše domovine, ker so svoje delo na zemlji že dovršili in postali krvave žrtve za domovino.

Na ta dan se bomo pa vseeno spomnili naše domovine in prav zato še bolj ljubljene, ker "od nikogar spoštovane, od vsakogar zaničvane"...

Dopustil je Gospod nebes in zemlje, da se je tako dogodilo. Dopustil je, ker je bil svet potreben krvavega nauka in trde preskušnje.

Kako pa smo gledali na domovino? Kako smo jo ljubili? Koliko je bilo med nami takih, kateri so bili pač glasni v zabavljanju čez njo, a ničesar pa niso storili njej v prid! Škodovali pa so ji na vso moč, kajti taki nehvaležni in nevredni sinovi, ki svoje domovine ne cenijo, ji že samo s tem sramoto delajo, sami sebe pa seveda tudi v sramoto postavljajo, ker pač vsak ve, da kdor je nehvaležen domovini, tudi svojim starišem ne bo vračal s hvaležnostjo, pa tudi nihče njemu zaupati ne more.

Moja domovina je moj trebuh... Tako

pravijo taki ljudje. In prav radi tega, ker je toliko takih ničvrednežev, je prišlo gorje sedanje vojne. Ni bilo prave ljubezni do domovine, za katero ni bilo srca ne zvestobe, zato pa danes domovina mora terjati ljubezen, izpričano s krvjo in življenjem.

Sedanje vojske niso krivi tisti, ki so svojo domovino "ljubili gorko in srčno in s solzami", temveč tisti, kateri so imeli domovino za svojo "molzno kravo", kateri so od domovine hoteli vleči korist, ne pa njej dati sebe, svoje delo in svoje imetje.

Domovina, prav ljubljena, zahteva žrtve. Tisti človek pa, ki svojo domovino ljubi z žrtvijo, ki ne išče samega sebe, temveč skuša drugim koristiti, njim, ki so njegovi bratje po jeziku in krvi, on čuti bolečino krivice in je zato nikomur ne stori.

Prvi december nam torej kliče, da obnovimo svojo ljubezen do domovine, ki naj nam bo "Mati domovina", ki danes od svojih zvestih otrok terja dokazov ljubezni!

Vsi rojaki ste povabljeni 28. novembra zvečer v dvorano Príncipe Jorge, Sarmiento 1230, ob 21 uri.

V nedeljo 29. novembra pa prihitite vsi ob 11 uri k sveti maši v spodnjo cerkev sv. Roze (Pasco y Belgrano).

LA PATRIA Y LOS PATRIOTAS

Qué hermosa fué esta palabra, mientras el mundo vivía compenetrado de las ideas del amor cristiano. La "patria" significaba el conjunto de todo lo más grande que hinchaba los corazones: el amor a los padres y hermanos, vecinos y amigos, superiores e inferiores... Superiores que desempeñaban su poder en nombre de Dios; inferiores que recibían las órdenes como voluntad divina; maestros y dirigentes de los pueblos que enseñaban las doctrinas sanas de vida como Dios la manda...

Grande fué aquella "patria", que a todos sus ciudadanos trataba con igual cariño, exigiendo de todos los sacrificios justos para mantener la paz y la unión.

Las ideas materialistas modernas han trastornado también la "patria".

¿Qué es lo que generalmente se esconde bajo esta palabra? Alguien pronunció la frase: Hoy es idéntico: "hacer América" y "hacer patria"...

Hay dos clases de patriotas: Los hay, pero bien pocos, de aquellos que con la "patria" comprenden el bienestar de su hermanos y se dan y trabajan desinteresadamente por ellos. Los hay, pero son poco conocidos y no se les levantan monumentos, sino que a veces se les combate y persigue. Son aquellos, que no se acobardan y fustigan los vicios públicos y secretos, que bregan contra las mentiras, abusos y corrupciones. Son aquellos patriotas, que por su noble trabajo nada piden... Estos son verdaderos patriotas.

Otra clase de patriotas marchan bien embanderados con la bandera de su patria. La patria la tienen siempre en la boca, cuando gritan y cuando... comen. Con aquellos que de la "patria" viven sin tomarse también el trabajo de vivir para la patria...

El egoísmo moderno, el materialismo práctico, que renunció a los ideales superiores, perdió todo espíritu de sacrificio. Las palabras que siempre se oyen: "no me gusta", "no tengo ganas", "estoy cansado"... son las características de aquellos patriotas que gritan la patria, porque de la patria viven; que mucho más que el bien de la patria les interesa su sueldo; que para darse para la patria son mezquinos y para reclamar de ello son ilimitados. Que a sus pocos méritos quieren xerlos muy ampliados y cien veces repetidos, pero, ay, de quién se atreviera a poner de manifiesto los vicios que les afean.

La patria del cristiano es el campo en el que deposita su verdadero amor; donde generosamente actúa procurando el bien moral y material, la dicha temporal y eterna para los que la Providencia pone en su camino. Los patriotas verdaderos son aquellos que en la medida de su deber no miden lo grande de su sacrificio para el bien de su nación, renuncian a sus deseos, sacrifican su comodidad, dan su tiempo y su bienes y, cuando la patria los precisa, ofrecen valientes hasta su vida. imitando así el ejemplo y cumpliendo el mandato de Jesucristo mismo: ¡No hay amor más grande

que aquél que da su vida por los demás!

La "patria" de una gran parte de la humanidad es su propio bienestar. En voz alta predicán, si, a los demás, como deben amar a la patria; pero prácticamente mientras cantan: "Es dulce morir por la patria", practican: "Es más dulce vivir por la patria"...

Parece mentira, y sin embargo... Piden más sueldo y menos trabajo. Lo poco que hacen, no es para servir a la patria, sino por miedo a los inspectores... Cuanto pueden se aprovechan de la patria... Con su vida y su ejemplo corrompen a los conciudadanos... Su dinero lo usan para darse gusto y placer sin fijarse en el daño material y moral que provocan... Pobre de la patria, que en su pecho alimenta las víboras que han de envenenarla...

Efectivamente? ¿Dónde está el verdadero patriotismo y el patriota digno?

No debe pues extrañarnos, que haya gente que

vislumbre estas cosas y no quiera festejar más las far-sas del patriotismo.

He aquí una de las causas, por las que van cobrando tal empuje el comunismo y otras ideas que atacan al sistema establecido que, por haberse alejado de sus verdaderos cimientos, ya la patria perdió generalmente la noble misión de "Madre patria" y quedó para los que pueden aprovecharla: "gallina de los huevos de oro".

El mundo precisa buenas lecciones para recobrar el equilibrio. También el concepto de patria debe ser restablecida en su espíritu principal, que es el sacrificio por los demás, por los hermanos, vecinos, conacionales... Por habersele negado a la patria tantas veces la fidelidad debida ahora tiene que reclamar la sangre y la vida de sus hijos, para que de la sangre de ellos renasca el verdadero patriotismo y se restablezca la verdadera "Madre patria".

PO ARGENTINI SEM TER TJA

V Conconu je naš izletni voz "Turbus" (omni-bus turístico) obstal in nas izložil. Prav nad izlivom reke Akonkague v Tihi Ocean stoji prostoren hotel, kamor hodijo na rake gospoda iz Valparaísa. Reka, ki skozi tisočletja že nosi prod in zemljo iz gora, je na-sula mehko kopališče, v katerem je mrgolelo mnogo ljudi. Malo dalje tam so bile skupine ribičev, ponekod pa so se belile nad gladino peščene sipine, na katerih so pridno brskali otroci za školjkami iz katerih sestavljajo razne predmete in jih prodajajo tujcem. Tudi jaz sem stopil do vode, toda že je prihitel visok val in povzročil vriščečo zmedo, kajti neke ženske so se sezule in v strahu pred valom bese pobegnile nazaj, njihovi šolni so pa bili drugačnih misli in so jo ubrali z valom naprej... Iz grde zadrege je ženske spravil paglavec, ki je za nekaj drobiža hitro polovil šolne po vodi.

Bolj varno je torej zgoraj na hotelovi galeriji, kamor sem stopil, da spijem vrček piva, ki mi je v pasji vročini tistega dne kaj prav prišel.

Iz visokega opazovališča je bilo krasno gledati na sinje morje, ki se je ovijalo ob golem bregu, pokritem s sipinami (médanos) s katerimi je označena pokrajina od tam dalje proti severu.

Nekaj posebnega pa je izliv reke v morje. Kakor da je bila z ravnilom potegnjena črta med kalno rečno vodo in sinjim morjem, se je vlekla daleč tja v valovje ostra zareza. In še dalje tja je bilo videti ostro odrezane rumenkaste lise na sinji gladini. Pravijo, da je to

edinstveni pojav in mu ne vedo prave razlage, kajti drugod se navadno rečna voda kar takoj utopi v morski, tukaj pa se daleč v morje vleče izrazita razlika med obema vodama. Najbrže je vzrok v veliki razliki temperature, kajti Akonkagua je prav hladna voda, ker v primeroma kratkem teku priteče iz ledenikov do gorkega morja.

Turbus je dal signal in zato smo se zganili in spet zavzeli svoja mesta za povratek. Spet nas je vodila cesta sedaj tesno ob morju, sedaj je splezala gori na breg in se spet zarezala med skale in šinila skozi tunel, vsepovsod so nas pa smehljaje pozdravljale razkošne vile, nasmejane v pestrem cvetju, ki je pokrivalo strme pečine, na katerih kraljujejo gosposki dvorci.

MED IGRAVCI IN KVARTAVCI...

Tamkaj pa se šopiri potratna Viña del Mar. Ne rečem! Lepa je za oči ta "Morska vinska gorica" in privlačna za razpisane bogatine, ki pridejo tja za-praviti stotisoče na ruleto in nazadnje končavajo ne-kateri v mehkih tihomorskih valovih tragedijo svo-jega zgubljenega življenja. Letopisi povedó le redka imena tistih, ki so na ruleti našli srečo in se vrnili bogati iz ubogih, kot so prišli; pač pa navajajo mnogo desetini samomorilcev in dražbenih prodaj gosposkih dvorcev, katere so njihovi lastniki zaigrali.

"Glejte tale dvorec" nam je pokazal naš vodnik prav lepo vilo. "Nekoč sem jo jaz imenoval svojo. Ko

San Francisco de Asís predica a los pájaros... Reproducción del cuadro existente en el Santuario de Nueva Pompeya.

Como hoy, también en aquel entonces, hubo gente sorda para la palabra de Dios. Los pajaritos, a pesar de no entender, parecen demostrar más atención para las verdades eternas que la gente razonable, que no piensa más que en las diversiones.

San Francisco de Asís ha tenido más tarde mucho auditorio humano y contribuyó poderosamente a la gran reforma social y moral de su época, con su angelica palabra y con su admirable ejemplo de renunciación absoluta.

El presente cuadro es obra de Ilija Ahmetov, pintor del Santuario de Nueva Pompeya, gran devoto de San Francisco. Como buen patriota quiso el también contribuir para la causa yugoslava, regalando 4 hermosísimos cuadros con motivos yugoslavos, uno de los cuales será rematado en el festival yugoslavo el 28 de Noviembre en el Salón Príncipe Jorge, Sarmiento 1230, a las 21 horas.

bi ne bilo rulete, še danes bi bila moja. Tamle je pa glavna igralnica", je pokazal — sebi za hrbet. "Niti videti je ne maram več, tako bridke spomine mi je pustila."

Spomnil sem se starinske podobe, ki sem jo v nekem muzeju videl. Štirje kvartopirci, z izbuljenimi očmi, mečeje igralske karte na mizo. Za enim igralcem stoji satan in mu nekaj šepeta na ušesa. Slika je predeljena. Na drugi strani črte je videti sobo v veliki bedi. Mati se sklanja nad zibko in si briše objokane oči. Ura kaže polnoč, a moža še ni.

Marsikdo sodobnih ljudi bi se zasmehljivo nasmehtil tej sliki! Prav zato pa, ker so ljudje prezrli ali pa pozabili to preveliko resnico, da je človek nagnjen k slabemu in da se hudobec na moč prizadeva, da njegove slabosti izrabi in nesrečnika še niže zakoplje v njegovi strasti, so pa ljudje manj previdni in pazljivi nad lastnimi slabostmi. Danes ni videti po hišah takih slik, zato pa je mnogo več resničnih prizorov, kakor ga predstavlja druga stran one srednjeveške slike; zato je pa toliko več nesrečnih mater in žen, katere točijo grenke solze nad izgubljenimi sinovi in možmi. Količno je takih, kateri v igri ali pijači pozabijo na svoje delo, na svoj dom, na otroke, na svoje zdavje; uboge žene in matere pa obupavajo v nesreči iz katere ne vidijo izhoda, kajti njihove besede najdejo gluha ušesa in mnogokrat se zgodi tudi še kaj hujšega. Nesrečni otroci pa, ki v domači hiši ne vidijo drugega kot surovost in kletev, prepir in divjaštvo, bodo nekoč izvrženi človeške družbe.

Pravični Job v stari zavezi, ki je bil bridko preizkušen, je docmel, kaj je namen človekovega življenja: Človek je rojen za trpljenje, kakor ptica za letanje. ... Toda človek današnjih dni noče razumeti svoje dolžnosti. Izmika se vsaki neprijetnosti in si skuša sladiti življenje z vsemi nasladami. Zato pa je zapadel v tolike zmote in tolike strasti, ki ga poganjajo v nered, v nesrečo in v pogubo. — Tudi ptice bi kmalu zgubile svoj brzi polet po sinjem zraku, če bi lenobno čepele v gnezdih.

Pogled na velika zabavišča v Viña del Mar je živ dokaz človeške blodnje. V zunanosti in razkošju in zabavi išče človek srečo in končuje svoje razbrzdano rajanje v morskih globinah. Siromak, trjin, kmet v svojem trdem delu, — ki mu ne da počitka več kot kratko noč in prijetno božjo nedeljo, — vesel prepeva v svojem trdem delu in se radostno smehlja v sreči svoje ljubljene družinice. Človek je rojen za delo in trpljenje, ne pa za zabavo in nasladi, taka je postava božja. Kadarkoli je človeštvo hotelo to osnovno postavbo življenja predelati, je zašlo v brezmejno gorjé. Morda ni bila ta resnica nikdar tako otipljivo dokazana kot v današnjih dneh!

ONI PA BREZSKRBNNO RAJAJO

Pisana množica se je šetala po lepotnih gajih ob gladki cesti, tisoči so iskali prijetnega hlada v kopališču, toda najbrže nobenemu niso prišle na misel stvari, s katerimi sem motril jaz njihovo brezskrbno gomaženje. Je pač tako, da se človek v svojih prijetnostih bi se izognil pogledu v obraz stvarnosti, ki ga čaka. ... ne da rad motiti in se uspava samega sebe, samo da "Rajajmo danes in se veselimo, zakaj jutri ne vemo kaj bo. ..." Zato so se cvileč razbežali in si ušesa zatiskali, ko je tik pred nami povozil avto psa, ki je divje tuleč obležal na cesti. ... Bojijo se pač krvi in smrti, in po pravici se je bojé, ker so nanjo kaj slabo pripravljani. ...

Bežen prizorček. ... Saj še drugačni prizori gredo

dalje! Vstavi se srce, ugasnejo oči, otrpnejo roke človekove. ... Življenje pa teče dalje; drugi hodijo naprej svojo pot, rajajo in se naslajajo, kakor da se ni nič zgodilo. ... Kakor da se ne bije tam nekje daleč krvava vojska, v kateri vsak hip ugašajo mlada življenja v cvetu let; v kateri se odločuje usoda narodov za bodoča stoletja in usoda vojnih žrtev za celo večnost. ... In vendar je vse tisto gorjé izzvala sama lahkoživost človekova, kateri hoče zabave in samo zabave, ki skuša prevaliti breme dela in trpljenja na druge soljudi, na nižje socijalne stanove, na ponižnejše narode. ...

Že je bila za nami lepa Viña del Mar. Spet smo drseli po tesnih starinskih ulicah Valparaísa.

ŠE EN POGLED IZ VIŠINE

Še nečesa se mi je zahotelo. Rad bi še pogledal čez širno morsko plan iznad vspečin nad mestom. Še dve uri časa sem imel. Toda, kako priti tja gori med hišami, ki se pno v vis in kdo ve, kod se skrivajo dohodne ulice? Kmalu se mi je pokazala ugodna pot. Tamle vidim, da ravnokar drsi vspenjača. Kmalu sem dognal, kam je voz zginil in kar kmalu sem našel vhod. Za 10 c. sem imel vozni listek in kar kmalu smo začeli lagodno polzeti v vis. Vse ob strani, kakor gnezdo pripeto na pečine, vise hišice in velike palače. Pod nami pa so se odpirale tesne ulice in prostrano morje.

Ko se je vspenjača vstavila, so nam odprli tesen izhod, ki nas je povedel na odprt pločnik, ki je bil menda strop hiše, prilepljene na breg. Za hrbtom so našle hiše in palače spet širkega prostora za novejši del mesta, ki je rastlo po brdu vse više, lahko se vspenjajoč proti vrhu. Bolj kot ta podoba je bila prikupna tista, ki jo je dalo mesto pod mcjimi nogami, kjer so drveli vozovi in pešci, od koder je vdarjal hrumot življenja, kjer se je vilo mesto vzdolž morja; tik ob sinji gladini pa so brzeli vlaki.

Sonce se je že nižalo v zaton. Lomilo je svoje žarke na utripajočih valovih, ki so se poigrali z jadrnicami, čolni in ladjami, ki so mrtvo samovale zunaj nekje. Pred letom ali več je bil Valparaíso hrupno mesto obremenjeno z nezmagljivim čezmorskim prometom. Saj je to najvažnejša izvozna in uvozna luka za Čile največje tihomorsko pristanišče Južne Amerike. V tem mestu imajo sedež čezmorske družbe; do tu sem so prihajale ladje iz vseh velikih evropskih držav in od tu so spet hodile nazaj proti panamskemu prekopu in skozi Srednjo Ameriko. Sem so prihajale velike ladje iz San Franciska in Los Angeles v Sev. Ameriki in iz Japonske ter Australije. ...

Danes pa se leno zibajo začrnele ladje, ohromele v vodah izven pomolov. ... Dolgo sem opazoval ta veličastni prizor, dokler me ni ura opozorila, da bo treba ganiti. Kmalu sem našel dosti lepo cesto, katere vodi strmo v nižino. Sopiha je so se gnali kvišku pešci, ob strani pa so zvedavo iskale oči radovednih domačinov, ki so čepeli na hišnih pragih ali postajali na vhodih branjarij in malih trgovinic. Na vsak korak vidiš prodajalca sadja. Po vsej priliki nisem nikjer po svetu videl tako goste prodajalce sadja. Menda se v tem Čilei odlikujejo, da pojedó sadja več kot nikoder drugod. Pravijo pa, da so tudi v pijači junaki, ki se nikogar ne bojé in da so pijanci kaj vsakdanji prizor na ulicah.

SPET NA VLAKU

Kar pohiteti sem moral, da ne bi imel kake neprilike s kovčkom, ki sem ga zjutraj dal shraniti v postajni prtljagi.

Prihajali in odhajali so vlaki. Pa, glej si kaj! Saj

so to same električne lokomotive. Kdo bi si mislil, da so Čilci tako napredni. Pa je menda že res, da večina vlakov goni elektrika.

Naš vlak je že čakal. Kmalu sem našel mesto, kmalu je pa tudi vlak potegnil. Zbrzeli smo ob morju, ki je že temnelo v prvem mraku. Že so se prižgale lučke, ki so se odsvitale v gladini, mi pa smo hiteli nevtogoma dalje. Poiskal sem si ugoden prostor, da ne bom izgubil najlepšega pogleda, ki sem si ga še tisti večer obetal: pogled nazaj na Valparaíso iz Viñe del Mar, ki mora biti nekaj čarobnega, kakor sem si bil že preje umislil. Zares! Nisem se zmotil. Sonce je med tem že davno utonilo in je nebo prižgalo milijone zvezdic. Pod zvezdnim svodom je blestelo mesto kot začaran grad v milijonskih lučicah, ki so odsvitale v temnem morju. Nekaj minut se je nudil ta prelestni prizor, ki je vsak hip postajal čudovitejši; če je za hip ugasnil v vijugi, smo pa že zopet bili ven iz ovinka in je spet zablestelo čudo "Rajskega dola" pred nami, dokler ni vlak krenil na desno, se pognal med hišami in stenami skozi mal predor in zajuril ven v temno noč, notri proti celini in dalje proti Argentini.

Tri urice vožnje je bilo pred mano in morda še kaj več. Vzel sem neko branje. Toda kdo bo bral! Četudi sem bil kaj malo pri volji za razgovor, dokler sem imel še nekaj računov z Bogom za tisti dan, sem le moral v besedo. "Padrecito" sem, "padrecito" tam... Vsak je imel nekaj vprašati, vsak je hotel kaj povedati. In ne le z besedami so me zasipali, tudi s sadjem so mi postregli in z vsemi dobrotami, tako da smo bili kar na mah prijatelji, čeprav je nato vlak tisto prijateljstvo naprej odnesel.

V Las Vegas se vlak razdeli na dva dela. Eden gre v Santiago, drugi pa v Los Andes, kamor sem bil namenjen jaz, kajti tam me bo naslednje jutro rano dvignil avto, ki pride iz Santiaga in gre v Mendoza...

Srečno sem došel v Los Andes, kjer sem našel na postaji voz za iskani hotel, kjer me je že tudi čakala postelja, kajti vse je bilo že preje naročeno iz Santiaga, kjer sem se domenil za vožnjo nazaj čez gore v Mendoza.

Komaj sem dobro legel, komaj sem zaspal, že je nekdo potrkal na vrata.

Kaj pa je?

Vas že čakajo, mi je povedal glas. Prižgal sem luč. Bila je že ura šest. Zgodnji potniki so odrinili iz Santiaga že ob 3 uri zjutraj, jaz sem pa svoj načrt tako prikrojil, da sem mirno počival v postelji še tri ure, med tem ko so se oni že gnali po bojda dosti nevšečni cesti, čez bregove in doline. Kot bi trenil sem bil gotov in že smo se stisnili v voz in v lahkem teku pohiteli v dolino reke "Bele", ob kateri išče cesta pot proti Akonkagui. Bili smo štirje potniki.

KAMIJONI BREZ NAFTE

Kmalu je bila naša družba v živahnem razgovoru, naš voz pa v urnem teku. V ostrih ovinkih smo se poganjali dalje, prečkali mostove in bežali pred oblaki prahu, ki so vstajali za nami, kajti cesta je peščena, ne asfaltna. Pred nami se je gnal kamijon, ki nas je zasul v oblak prahu, toda naš šofer je drzno gnal dalje in izvohal mesto na oski poti, kjer smo mogli prehiteti neprijetnega ropotača.

Kmalu je bila za nami naselbina, pred nami pa puščobne brežine, v katerih ni bilo ne koč, ne pota. Le tam in tam se je odprla kaka grapa, v kateri je brzel potok med krivenčastim vrbovjem.

Tamle prihaja nekaj nasproti. Kaj bi le bilo? Kmalu je naš konj skrajšal razdaljo in pred nami je

vstala gruča sivčkov, oslov, otovorjenih z drvi, katera so nosili na trg.

Tehle pa nafta nič ne skrbi, se je nasmehnil naš voznik.

Pa tudi v jarek se ne bodo zvrnili in ne eden v drugega trčili, in tudi gumij jim ne bo počil, je menil sopotnik.

Oslički so se pa za tako učene stvari kaj malo menili, temveč so drobili mirno dalje, se razdelili na dvoje in nas po sredi spustili.

Nič se jim ne mudi, pa bodo prav tako in nemara celo bolj gotovo prišli kakor mi, je pripomnil drugi potnik, ki je bil očitno trgovski človek, ki je vsak hip boječe pogledoval po svojih kovčkih, med katerimi je neudobno sedel.

Jaz pa sem si mislil svoje. "Čigan judovski bi pač rad po električno zaslužil, pa po oslovsko plačeval..."

REŠILCI DOMOVINE...

Takih oslovskih transportov smo srečali še nebroj. Dali so nam vedno novega gradiva za zabave in razgovore. Pa meni je bilo treba malo vtiskati se v besedo, ker sta bila dva sopotnika in šofer prav zgovorni. Tako besedični so bili, da je že kar presedalo, pa ne toliko to, da so govorili, kakor njihova "velika modrost" s katero so vsevedno ocenjali delovanje vseh javnih funkcionarjev, tako čilskih kot argentinskih. Če bi človek domoljubne čednosti meril po njihovem zgledu, potem bi nedvomno prišel do zaključka, da je glaven znak dobre domovinske ljubezni zabavljanje čez domovino. Tako so vam udrihali in mleli ministre in predsednike in ravnatelje, kateri so vsi zagrešili to veliko napako, da niso nikoli njih za svet vprašali...

Saj so nemara imeli kaj prav. Jaz se glede tega nisem spuščal z njimi v debato, kajti mene je zanimalo predvsem mnenje ljudi, ki so ga tako glasno izražali, ne da bi imeli kakršenkoli obzir na poslušalce. Pravim, da je nemara res tako kot so oni besedovali, toda to pa tudi rečem, da ni prav — naj povem s prav kmečkim izrazom, ki je nekoliko robat, toda ne bolj nevreden kot pa stvar, katero hoče obsoditi — "kakati v lastno skledo"...

To povem zato, ker se najde ne le v Čile in v deželi Čurimurcev ljudi, ki kažejo svojo vsevednost v tem, da zabavljajo čez vse, samo na lastne napake ne pogledajo nič. Ki obsojajo dejanja javnih osebnosti in svoje lastne domovine, ne da bi malo pomislili, ali je to tudi umestno ali pa škodljivo.

Pa tudi takih modrijanov je na kupe, ki slabosti svoje lastne družine nosijo ven iz hiše in jih prodajajo na ves glas: to so moške, ki čez ženo zabavljajo, to so žene, ki svojega ljubega moža do kosti ogledajo med svojimi pajdašicami, to so stariši, ki čez snahe in zete udrihajo, pa tudi zetje in snahe, ki svojim tastom ne znajo dati lepega imena...

Nemara da bi prav prišlo kakemu ministru, če bi slišal vse tisto, kar so povedali čez korupcijo in zaničnost javne uprave; toda besede so izzvenele nekam v strme pečine, ki so vsak hip rastle bolj navpične pred nami.

Za nami je bilo že kopališče Rio Blanco, vse više je drvela naša pot gori proti Juncalu, ki je zadnje kmečko naselje na čilski strani. Od tam se začno romantične ride, v katerih se v glavi zvrtil človeku, ki ni vaje vrtoglavih vaj in želodec zapleše svoj ples brez ritmike in estetike.

Tamle gori pred nami je en avto. Pa zakaj ni za njim prahu?

Kmalu smo zvedeli. Obstal je na ovinku.

Naš voznik je pognal in smo zdrsnili dalje. Voznik pa nam je dal znamenje, naj se vstavimo, kar smo storili, da vidimo kaj mu je treba.

Kmalu je prišel s kangljico in prosil nafte...

Tukaj ga imaš! Kaj je več vredno: bedak v avtomobilu ali modrijan na oslu? Prvi drvi bedasto in nato v sredi klanca obstane in ne more naprej in ne nazaj, drugi pa gre počasi, toda ga klanec ne ustavi...

Zastonj smo poskušali na vse načine. Naš voznik je pač imel dobro voljo, toda ni bilo cevke, s katero bi mogel točiti nafto in tako smo pustili voz na mestu kjer je bil in se pognali dalje. Čakal je na zastale spremljevalce.

IN BLIŽNJEGA V POTREBI...

...Med tem, ko smo mi napravili vse, da bi bližnjemu v zadregi pomagali, sta nas dva voza prehitela. Prav na nesramen način sta se pognala mimo nas, kot da bi hotela reči "pišite me nekam...". To so tiste vrste ljudje, ki živijo samo za sebe in druge poznajo samo v toliko, v kolikor jim morejo na glavo stopiti...

Le čakajte tički, vas bom že ušolal, je rekel naš šofer, ki je bil mož izredne spretnosti. Boste videli, kako kmalu bodo za nami!

Po tistih serpentinah je treba znati. In če jih kdo srečno prevozi petdeset, naj ve, da lahko v naslednji obstane. Tako se je zgodilo prvemu in drugemu, ki sta obstala vsak v svojem ovinku in se željno ogledovala, kje bo kdo, ki jima bo dal kak sunek v pomoč, toda naš voznik se je obema ironično nasmehnil in lagotno zbrzel čez ovinke, v katerih sta onadva obstala.

Kakor sta posodila, tako sta dobila plačano.

Srečno smo premagali prve vijuge, se pognali še dalje naprej, kjer nas je v višini 2500 m nad morjem čakal udoben hotel v Portillo, ki je izhodiščna točka čilskega smučkanja in ki nudi prav romantične izlete v planine in posebno na bližnje jezerce Laguna de los Incas, ki leži na zapadni strani Akonkague.

V Portillo smo se zadržali, da nam je čilska cenzura pregledala naše stvari. Jaz sem se zato malo zanimal in so vse v moji odsotnosti opravili. Meni je bilo več do tega, da pohrustam še nekaj čilskih češenj in breskvic, ki so bile moj zajtrk, za katerega je bil ob 10 uri že skrajni čas.

Ko je bil pregled gotov smo spet napregli. Ko smo že odhajali, so z nevoljnimi obrazi pripihali za nami oni, katere smo pustili v bregu pod nami, ki so bili tako malo socijalni in zato nevredni, da njim kdo pomaga.

Zvedavo so dvignile ovce svoje glave in krava je zamukala za nami, ko smo se pognali spet dalje. Še lep košček pota nas je čakal, predno bomo v Caracoles, ki so zadnja postaja na čilski železnici čez Ande. Ime ima kraj po vijugasti cesti, ki je prav tako neprijetna kot ona pod Portillo. Brez nikakih nevšečnosti smo jo prebrzeli.

Tukajle bi morali kreniti, če bi šli čez Cristo de Los Andes. Na višini čez 4000 m stoji mogočni spomenik Kristusa Kralja, kot spomin miru, sklenjenega med sosednjima državama. Na tisti točki doseže cesta največjo višino na prehodu čez Ande. To leto je bilo pa tako silnega snega, da 15 februarja cesta še ni bila odkopnena in je bila torej še neprehodna. Kakor tudi sem si želel, da bi prišel na tisto točko, mi ni bilo dano. V času namreč, kadar ni mogoče čez višino, dovolijo avtomobilom prehod skozi železniški tunel, ki je speljan tisoč metrov nižje in je dolg 6 km.

Vlak vozi samo trikrat na teden na vsako stran. Tovornih vlakov je menda tudi kaj malo, tako da je

tunel mogoče dati v porabo avtomobilom, ki morajo zato seveda nekaj plačati. Precej časa smo morali čakati, kajti v tunelu je bila karavana avtomobilov, ki je prihajala iz Argentine. Na dano znamenje se je pa sprožila naša karavana, ki je šela že celo verigo voz. Vožnja skozi tunel je pa zares stvar, ki ni prav nič zanimiva. Kakih 15 minut smo se motali v dolgem nizu eden za drugim in sreča, da se nikomur ni kaj primerilo, kajti radi enega bi vsi obtičali.

Kmalu se je zasvetil nasproti beli dan; zagorelo je nad nami argentinsko sonce, zableščali so snežniki; doli po dolini pa se je ptegnila reka, ki nese svoje vodovje proti Atlantskemu oceanu.

Za nami je bila najvišja točka našega pota, ki je v tunelu, kjer doseže cesta višino 3200 m. Sedaj smo pa rabili zavore, kajti cesta se je spustila strmo nizdol, vse do reke in ob njej dalje, nato malo gori v breg, kjer nas je čakal nov carinski pregled, Las Cuevas, to pot na argentinski carinarnici.

HVALA VSEM SLOVENCOM,

ki so se potrudili od vsej strani blizu Avellanede in Capitala u priliki blagoslavljanja prve slovenske cerkvene zastave, ki nosi lepo podobo Marije Pomočnice Slovencev s svojim Sin-kom Jezusom.

Veseli smo bili isti dan in še bodemo ponosni na daljše čase, da smo dosegli to, ki smo se pobrigali za to ne za našo, zemeljsko čast, ali našemu G. Bogi in Materi božji. Naj glasi naša lepa zastava vsem Slovencom blizu in dalno od nas, da smo tudi v daljni tužini isté katoliki, kak smo bilij domá med našimi ljubimi Slovenci. Tako pa ostanite vsi dobri sini in čerij Svéte Matere eCrkve.

Tak se vám lepo zahválimo u 'Duhovnom življenju', ki ste se potrudili k nám in še pomagli pri ofri. Z našim pozdravom do vás do pálik videnja.

Avellanedski Slovenci, 11. 10. 1942.

MED ROJAKI V KOLUMBIJI

Čast. g. Ognjeslav Kreslin, naš rojak iz Prekmurja je bil 23. avgusta posvečen v mašnika in je 30. avgusta pel novo mašo med rojaki v Bogotá. (Glej stran 235.)

En Bogotá fué ordenado sacerdote Ignacio Kreslin.

NEKAJ ZA STARIŠE

RAVNAJ Z OTROKOM — KAKOR BOG S TEOJ!

Dostikrat se zgodi, da človek kaj zaželi, česar nima. Če je bolan, hrepeni po zdravju; če je v pomanjkanju, se mu zahoče denarja; če je poln skrbi ter ima dela čez glavo, si želi miru in pokoja. Veren kristjan se v takem položaju obrača k Bogu in ga prosi pomoči; toda zdi se, da večkrat ni uslišan; zdi se, kakor da dobrotljivi Bog ni zagotovil: "Prosimo in boste prejeli."

Na to navidezno protislovje ni težko odgovoriti. Bog je neskončno dobrotljiv; a te lastnosti si ne smemo tako razlagati, kakor da vsedobri Bog samo čaka, kdaj bo ustregel človeški sebičnosti. Če prideš k njemu s prošnjo, ne smeš misliti, da jo presoja samo s tvojega zemeljskega in človeškega stališča; v svoji neskončni previdnosti bo tvojo prošnjo pretehtal s stališča božje modrosti ter presodil, v koliko bi koristilo tudi za dušo in za večnost, če te usliši vprav v tem, za kar prosiš. Gotovo je, da tvoje tožbe in prošnje ne bo vpošteval v tem zmislu, kakor ti želiš, če bi ti zaprošena "dobrota" bila v dušno škodo.

Napačno bi bilo trditi, da molitev nič ne pomaga. Sveta vera nas uči, da nas Bog vselej usliši, če le prav molimo. Namesto naprošenega daru, ki nam ni v prid, podeli Bog po svoji vsemodri previdnosti kaj drugega, kar je za nas boljše in koristnejše.

Iz zgoraj navedenega lahko posnamemo nauk za vzgojo. "Ravnaj z otrokom tako, kakor Bog s teboj!" Ako pride otrok s prošnjo, vprašaj razum: Ali bo to otroku koristno? Ali ne bo na škodo njegovi duši, njegovi čednosti? Ali mu bo koristilo, če podpiraš njegov napuh, njegovo ničemurnost? Ali bo prav, če mu daješ denar, ko te prosi; ali je vzgojno, če se ne pobrigaš, kako ga obrne? Ali bo prav, če mu ustrezaš, ko te prosi, da ga pelješ na zabavišče, v gledališče, v kino? Ravnaj se po tem, kar ti svetuje zdrav razum, ne pa mehko srce.

Če si in koliko si ponižen, pobožen, svet, vnet za vse dobro, tega ne vem; to pa vem, da čednosti, ki se morda v njih odlikuješ, nisi prinesel na svet, marveč si jih moral priboriti z božjo pomočjo. Zato tudi pravimo: "V nebesa bomo prišli, če si jih bomo zaslužili." Nauk za vzgojo: Otroku naj vse pošteno zasluži! Ne hvali ga zaradi prirojenih vrlin, marveč samo v tem, kar je sam dobrega izvršil. Daj mu jesti, če in kadar jed kolikortoliko zasluži. Naj se otrok zgodaj pouči, da so besede "Kdor ne dela, naj tudi ne jé" — zapisane v svetem pismu.

Žalibog, da se današnji vzgojitelji važnosti tega reka ne zavedajo dovolj in ne povsod. Otroka mehkužijo; ne puste niti, da bi se sam oblačil; snažijo mu obleko, obutev; strežejo, kakor bi ne imel sam rok in nog. Namesto, da bi se sam učil in trudil, mu oskrbe pomočnika, da le ni treba otroku samemu nič misliti. O vsaki priliki ga obkladajo z darili ne glede na to, da jih ni zaslužil in da so morda še neprimerna. Otroku se navadi tako na lagodnost in lenobnost, ki se pozneje bridko

ALI BOMO OBSTALI?

Kalvarija slovenskega naroda v domovini se veča iz dneva v dan. Jo bo naš mali narod preстал in se ohranil? — Prav gotovo! Kaj se je zgodilo v njegovih turških časih? Samo eno leto so mu Turki poklali nad 40.000 ljudi in jih odpeljali v sužnost nad 25.000, pa narod ni propadel. In koliko je bilo takrat Slovencev?

Germanizem je v Avstriji ubijal naš narod 600 let. Pa ga je uničil? Ne! Danes ga ubijajo kar trije sovražniki. Ga bodo

ti trije, Nemci, Italijani in Madjari? Sebe, nas pa ne!

Dokler je narod zdrav v duši, v svojem bistvu, kakor je zdrav slovenski narod, je nepremagljiv in nevničljiv. Perzijanci so uničili Judovsko domovino in ves narod odpeljali v sužnost in ga tam ubijali 70 let. Toda narod je bil zdrav, zato ga je trpljenje samo pokrepilo in ožunačilo. Vrnili se je in zaživel novo svoje narodno življenje in v dveh rodovih nadomestil vse svoje izgube. Tudi slovenski narod bo tako.

maščuje. Taka ljubezen do otrok je slepa!

Tudi glede pohvale in plačila, kakor tudi glede graje in kaznovanja naj bo merodajno vzgojno pravilo: "Ravnaj z otrokom, kakor Bog s teboj!"

Da je treba vzgajati tudi s plačilom in kaznijo, to je potrdil najvišji vzgojitelj človeškega rodu, Bog sam. Na Sinajski gori n. pr. je rekel: "Spoštuj očeta in mater, da boš dolgo živel in ti bo dobro na zemlji".

Prav tako je posredovalec med Bogom in izvoljenim ljudstvom, oče Mozes, pred svojo smrtjo v božjem imenu napovedoval plačilo, če bo ljudstvo izpolnjevalo zapovedi, kazni, če jih bo prelamljalo: "Izpolnjujte zapovedi Gospodove, in blagoslovljene bodo vaše hiše in vaša polja; blagoslovljen bo sad vaše dežele in vaše živine... Ako pa ne boste poslušali glasu svojega Gospoda, bo prišlo v vseh rečeh prokletstvo nad vas..."

Pripomniti pa je, da je plačilo in kazni le pomožno vzgojno sredstvo, ki se ga poslužujemo takrat, ko druga sredstva več ne zadoščajo.

Mnenja pedagogov o uporabi kazni kot vzgojnega sredstva se sicer ne ujemajo povsem; toliko pa lahko rečemo, da bomo vedno pravo zadeli, če se ravnamo po zgoraj navedenem pravilu: "Ravnaj z otrokom, kakor Bog s teboj!"

Bog je neskončno pravičen; vse dobro plačuje, vse hudo kaznuje, in sicer natančno, kakor kdo zasluži. Dobro je pa samo tako delo, ki je po volji božji in ga storimo s pomočjo milosti božje iz Boga dopadljivega namena... Tudi vzgojitelj naj pohvali in poplača — če kaže — samo taka dobra dejanja, ki jih stori otrok iz plemenitega namena. Kar je otrok prisiljen storiti, ali kar stori brez truda in brez težav, tega pač ne gre hvaliti. Prav tako otrok ne zasluži hvale in ne plačila, če dela iz samoljubja, iz lakomnosti, častihlepnosti ali celo iz hinavščine.

Plačilo ali pohvala je takrat umestna, kadar je bilo treba za storjeno delo kaj več napora ali žrtev. Naravnih, telesnih zmožnosti in spretnosti, ki so dar božji, moder vzgojitelj ne bo hvalil ali plačeval.

S plačilom, ki naj ima seveda tudi bodrilen namen, naj vzgojitelj ne bo preveč radodaren. Ako zadostuje njegova zadovoljnost, ni treba segati po darilih. Če se pa že poslužiš darila, izberi kaj takega, kar bo otroka vradostilo, obenem mu pa tudi koristilo.

Poročnica Grozdana A. Rebek in Franc Cigoj, med rojaki.

IZ HORJULA IN ZAPLANE

dosedaj nismo slišali veliko. Saj mnogi Slovenci za ta kraja niti ne vedo. To je pri Vrhniki. Naenkrat nam pa vedo poročila iz Slovenije poročati o velikih pokolih Italijanov v teh mirnih krajih. Tam je bil baje ubit italijanski uradnik. Župan, ki je pomagal Italijanom, je bil tudi ubit. Baje se bore kakor levi in poginjajo za svobodo slovenskega naroda.

El Día de la Unión Yugo eslava

El primero de Diciembre de 1918 se proclamó la unión de tres pueblos del Sur Esclavo: eslovenos, croatas y serbios.

Los tres pueblos, de la misma raza eslava, han ocupado sus territorios ya en el siglo V, en la época de las grandes migraciones de poblaciones que venían desde las llanuras al norte del Mar Negro.

Todos los esclavos tenían en aquel entonces un habla común, lo que queda bien demostrado con el idioma "viejo eslavo" en el cual escribieron los apóstoles esclavos, santos Cirilo y Metodio, los primeros libros para los Esclavos.

El desarrollo de los hechos, desde entonces, no favoreció la formación del espíritu de unión entre los pueblos esclavos, los cuales, muy pacíficos por su genio, se dedicaron tranquilamente al cultivo de sus campos y ganados, dejando la alta política a los que llegaron desde el Occidente en nombre del universalismo cristiano.

Pero a los tiempos tranquilos sucedieron también los tiempos borrascosos del eterno pleito entre el Oriente y Occidente, entre Constantinopla de los emperadores griegos y la Roma de los emperadores germanos. El escenario de las guerras fué el territorio de los Esclavos del Sur. Los intereses de los dos combatientes rivales impedían la formación de la conciencia nacional entre los esclavos, muchas veces con métodos muy inhumanos. La historia de los dos apóstoles esclavos, Santos Cirilo y Metodio, lo comprueba con hechos muy injustos de encarcelamiento y persecuciones sangrientas.

Pero, a pesar de todas las intrigas de los poderosos vecinos, el espíritu de unión entre los esclavos del sur iba ganando terreno. La causa más grande de la desunión, entre los pueblos de la misma habla era la religión, ya que los esclavos vecinos de Constantinopla aceptaron el cristianismo de allí, proclamado "ortodoxo", diferente del cristianismo "católico" de Roma, que recibieron los esclavos más cercanos a ella.

En aquel entonces Servia, como la nación más importante del Sur eslavo, tenía grandes emperadores, entre ellos Dusan el Grande, que encaminó todas las cosas en el sentido de la reconciliación con Roma. Si no fuera por las intrigas de aquellos que no les convenía, y si en los tiempos que siguieron no hubiese sobrevenido una nueva tormenta, más horrible que las anteriores, no cabe duda, de que la formación del estado común de esclavos del sur, se hubiese constituido ya en el siglo XIV.

La aparición de los turcos en los Balcanes, ha trastornado los planes de los dirigentes esclavos. Entre los horrores que se cernieron particularmente sobre los pueblos: servio, croata y esloveno, los colocaron en la posición de "antemural de la Cristiandad." Mientras los demás países europeos disfrutaban del enorme beneficio del universalismo cristiano, los pueblos esclavos tenían que desangrarse, renunciando a todas las justas pretensiones nacionales de su raza, para no poner así ningún obstáculo a la defensa de la causa común de toda la Europa cristiana.

No obstante sacrificios tan enormes y tan nobles para los demás, los poderosos vecinos germanos, italianos y franceses, han pagado muy mal los favores reci-

dos de los defensores de Europa ante la bárbara invasión de los turcos pues, valiéndose de todos los medios políticos, impidieron la formación de la unión entre los esclavos de los Balcanes, repartiéndolo los países respectivos a su antojo.

De un lado pues la ocupación turca de la mayor parte de esos países, de otro lado el dominio de los húngaros, germanos y venecianos sobre las partes respectivas, fomentaban con mil artimañas el distanciamiento de los pueblos que por su habla y su origen pertenecían a la misma nación.

Pero a pesar de todo jamás se ha apagado la idea de la unión entre los esclavos del sur. Como en el siglo VII, que vió unidos a todos los esclavos desde Aquilea (Italia del Norte) hasta el Mar Egeo, así en la época de los Condes de Celje (siglo XIV), se conservó la idea de la hermandad eslava, cobrando nueva vida en el siglo XIX con las ideas progresistas, que tan poderosamente han sacudido la conciencia nacional de todos los pueblos del viejo y del nuevo Mundo.

Empezó entonces la lucha diplomática de los esclavos del sur. Los eslovenos y croatas en su gran mayoría se hallaban bajo el dominio de Austro-Ungria; los serbios habían conseguido parcialmente su independencia, pero todavía soportaban el yugo otomano o formaban parte de Austro-Hungria. El imperio milenario de los Habsburgos puso en juego todos sus recursos, para impedir la marcha de la idea "yugoslava" que en el siglo XIX ya adoptó dicha denominación.

Pero los esclavos del sur europeo ya no aceptaron ninguna sugestión, ni cedieron a ninguna presión, haciendo frente también a las persecuciones que querían eliminar la idea de la unión de los esclavos del sur, que con la guerra balcánica (1912) entusiasmó hasta tal punto, que ya no hubo cómo quitar a los eslovenos, croatas y serbios el ideal de la Yugoslavia, formada por los pueblos del sur eslavo (sur — jug; de allí se denomina Yugoslavia: el estado de las naciones esclavas del Sur; los checos, polacos y eslovacos son: esclavos del Norte; los rusos y ucranios son esclavos del Este).

Este fué el resultado lógico de los hechos: el derrumbe de la Monarquía de los Habsburgos, que reunía tantos pueblos bajo un cetro, pero con gran desigualdad de derechos entre los pueblos privilegiados y los sacrificados.

En 1918 sonó la voz de la liberación para todos los pueblos entre el Adriático, Egeo y Mar Negro, que reclamaron la unión de los pueblos que se sentían hermanos por la sangre y por el habla.

Mientras los serbios y croatas vieron realizando su ideal casi plenamente, los eslovenos quedaron fatalmente defraudados, porque los aliados, triunfadores de la guerra, han sacrificado una gran parte del territorio esloveno a Italia como precio de la alianza. Trieste, Gorizia e Istria, la tercera parte de Eslovenia, quedaron desilusionadas, sometidas a un trato inhumano, tendiente a quitar a dicha población los ideales de la unión con los demás hermanos esclavos en Yugoslavia.

El 1 de Diciembre era la fiesta conmemorativa de la formación de Yugoslavia que en ese día, en 1918, proclamó la unión fraternal de los tres pueblos del

sur eslavo: eslovenos, croatas y serbios.

En el día de alegría al ver realizado este ideal, quedó sobre todos los yugoslavos la pesadilla del recuerdo, de cómo quedaron defraudados de sus aspiraciones más justas 750.000 eslovenos y croatas, sacrificados a Italia.

Este año nuestro Primero de Diciembre es más doloroso que nunca, por tener que lamentar más de un millón de víctimas de nuestra nación entre muertos y desterrados.

Pero nos queda la gran esperanza de que no esté lejos otro Primero de Diciembre, que ya no ha de dejarnos desilusionados, sino reunidos en una Yugoslavia grande, donde ya no podrá ningún intruso provocar a una región contra otra, sino que daremos a todo el mundo una prueba evidente de que no hay desunión entre los croatas y serbios, ni croatas y eslovenos, sino que eran los vecinos que sabían hacer sus juegos diplomáticos para sembrar la desunión y aprovecharse de ella.

Con esta súplica nos reuniremos el 29 de noviembre en la Cripta de Santa Rosa, Pasco 409, para celebrar con un acto religioso el recuerdo de nuestra gran fecha y para implorar al Padre de todas las naciones, que en su omnipotencia conceda al mundo una paz justa y a nuestra patria un porvenir próspero en la unión de todos los hermanos de nuestra sangre y de comunes deseos.

SLOVENSKI KONGRES SE VRŠI V CLEVELANDU

Chicago, Ill. — V soboto dne 12. septembra, je v prostorih SNAPJ spet zboroval JPOSS in je zaključil, da se sklêe Slovenski narodni kongres v Ameriki dne 6. decembra v Clevelandu, O. Vse priprave za to zborovanje bo vodil pomožni odbor sam.

Reprezentacija kongresa bo najširša, čisto vse slovenske organizacije in ustanove lahko pošljejo delegata.

Sprejeta je bila tudi pomembna izjava, na podlagi katere bo sklican slovenski kongres. Ta izjava bo objavljena v vsem našem tisku.

PRISPÊL JE V NEW YORK KAPITAN IVAN KERN,

načelnik mornariškega oddelka jugoslovanskega prometnega ministrstva v Londonu. Prispel je sem s posebnim nalogo, ter bo ostal za kratek čas v Ameriki. Kapitan Kern, ki je bil komandant oddelka torpedovk pred zasedbo Jugoslavije, je izjavil ameriškim častnikom:

"Zelo malo hrane imajo. Mnogi kruha že niso videli cele štiri mesece, a se niso uklonili in bodo nadaljevali svoj odpor."

Kapitan Kern je izjavil, da se jugoslovansko vojno in trgovsko brodovje še vedno bori in plove pod svojo lastno zastavo in služi skupni stvari Združenih narodov.

BRIVCU JE BRITEV SPODLETÊLA

New York, 25. juli. — Radio iz Anglije poroča o sledečem dogodku v Zagrebu. V brivnico je prišel poglavar Gestapovcev v Zagrebu, poročnik Gustav Stuber. Brivec je Gestapovca namazal z milnico po pravilih, nabrusil britev in začel briti. Naključje je pa hotelo, da je britev spodletela in se zarezala Gestapovcu globoko v vrat. Bil je na mestu mrtev. Več poročila o tem ni...

INVITAMOS AL FESTIVAL COMEMORATIVO DE LA UNION YUGOESLAVA A REALIZARSE EL 29. DE NOV. EN EL SALON PRINCIPE JORGE, SARMIENTO 1230, A LAS 21 HORAS.

Para la joven

Queridas compañeras:

El domingo 1 de Noviembre tuvo lugar en el colegio situado en Paz Soldán No. 4924 la segunda reunión de jóvenes eslovenas.

La Srta. María del Carmen Tamborenea abre la reunión con su conferencia sobre el tan versado tema: ¿Cuál es mi ideal?

Daré a vosotras la substancia de sus ideas.

¿Cuál es mi ideal?

Hay jóvenes que buscan, por pasar sus ratos de ocio o de pereza... diversión en los cines y fiestas, o en ocupar sus corazones con los que no pueden, ni deben, llamarse novios, sea porque su poca dignidad merece desprecio sea porque constituyen una diversión; diversión demasiado compleja y peligrosa para una joven cristiana.

Las novelas de un romanticismo misterioso, de una sensibilidad extrema llevan a falsear los conceptos claros de la vida, preparando el corazón para hacer más vivas las penas o hacerlo presa de temores, misterios y dudas. Estas jóvenes se alimentan de agua... ¿Podrán así vivir?

Nuestro ideal, debe y tiene que ser otro, compañeras. Jesucristo mismo, nos lo enseñó diciendo: "Sed perfectos como nuestro Padre Celestial lo es".

No tratemos de agrandar defectos ajenos, sino de disminuir los nuestros; el sufrir con paciencia es el lema seguro para llevarnos por el camino de la santidad. Los sacramentos, la comunión, sobre todo, nos ayudarán a llegar a Jesús por el camino del amor.

Y a quienes la imagen de un amor casto y bendito nos llevara a ser esposas y madres, preparémosnos a ello, no exponiendo así nuestra vida por caminos extraviados y llegaremos a ser, ante una herida abierta o una sonrisa plácida, el ángel custodio que venda aquella e inmortaliza esta.

La luz del sol alumbrará despertares felices bajo el pensamiento siempre renovado de "hoy seré mejor".

La 2.ª Conferencia estuvo a cargo de la simpática Srta. Rita Lucotti sobre el modo de "Sembrar la dicha".

Pequeña o grande, joven o no, todas somos capaces de sembrar la dicha.

¿No es la primera sonrisa de su hijo, sus palabras, la felicidad de una madre? Sin embargo él no sabe que otros corazones esperan de él la dicha.

Esto en tu hogar, en nuestro hogar será un primer paso. Pero si alguien quiere destruirlo, buscándote a tí como instrumento, ¡aléjate! Deja que hablen..., que acusen, que murmuren. No te ocupes de que no sean ellos los que tengan razón; es tan triste que un hogar sangre, por tanta herida abierta, sin que un alma pida por él a Dios.

No seamos el escaso jugo de una tierra estéril... seamos mas bien para el dolor ajeno como la fuente apacible de los recursos, que encuentre el apetecido descanso en nuestras palabras, que ellas lleguen como un rayo de sol a sus almas confundidas, pongamos un poco de cielo en sus corazones y, al compás de la dicha ajena, cuyas notas seguirán vibrando, no quedará ni un rastro de tristeza porque, aunque la virtud es callada, Dios, que nos ama, ve la caridad.

Y poco a poco seremos como el agua que rompiendo con fuerza los diques impetuuosos destruye, y destruiremos dentro de nuestro yo a la niña, centro de su hogar, siempre admirada y consentida, como el astro rey sobre el cual giran como planetas, padres, amigos, parientes.

Y cuando tanta grandeza haya llegado a nuestra alma, demoliendo el castillo de nuestra vanidad, seremos muy felices contemplando la dicha ajena y, pensando "aquella lucecita que llega hasta mi hogar es la que hoy inunda la casa de mi vecino".

Dieron término a la reunión las palabras cálidas y sencillas de nuestro Rdo. Padre Juan Hladnik que señaló la importancia de la elección de buenos libros para recreación y formación espiritual y señaló la importancia de la creación de una biblioteca para jóvenes eslovenas donde encontremos tales libros.

Nekaj za dekleta

1. noveembra se je vršil sestanek za dekleta.

Spet so prihitele tudi nekatere tukajšnje mladenke, ki so poživele naš sestanek z lepo pesmijo in s še lepšimi besedami.

Gospodična Carmen je predstavila pravi ideal, za katerega naj se mladenka potruji.

Mnoga dekleta imajo mesto idealov le iluzije. Žive le za zabavo, za sladkorčke, za mehke naslonjače in si delajo utvare zlatih gradov v oblakih s praznim čitanjem bedastih novel ali poslušanjem radija, ki vzdihuje v srčnih bolečinah. V praznem pričakovanju neznanega bogatega ženina sanjajo v bodočnost...

Življenje je pa povsem drugačno. Zato je treba, da je dekleta prevdarna in ne gradi svoje bodočnosti na sladke besede lizunov temveč na stvarno samovzgojo, da bo nekoč žena, ki bo močna pogledala v obraz vsakršnim neprilikam, ki jih čakajo.

In ideal? Kakšen naj bo?

Vsak dan postati boljša! Vsak dan opazovati samo sebe in odkrivati napake, s katerimi greni drugim življenje in s katerimi se vdaja slabim navadam in kapricam. Po naročilu Gospoda Jezusa, ki je nezmotni učitelj, je ideal življenja: "Bodite popolni, kot je vaš Oče nebeški popolen". On nam je dal pravo navodilo, On bo tudi pomagal tistim, kateri se Vanj ozirajo in nanj naslanjajo. Brez Njega pa bo življenje prazno hlastanje v zraku.

Nato je govorila gospodična Rita o tem "kako osrečiti druge". Opozorila je na veliko resnico, pa premalo poznano, da velika večina ljudi živi v vedni zmoti: srečni hočejo biti in hočejo vse ljudi prisiliti, da naj jim strežejo. Popolnoma narobe je. Srečen ne bo nikoli samopašnež, kateri druge vklepa v svoje zahteve, temveč: srečo najde tisti, kateri jo seje. Kdor se prizadeva, da bi osrečeval druge, kdor se sebi odreče, kdor drugega pogleda in skuša uganiti njegove upravičene želje, kdor se daje zato, da bi druge osrečil, tisti bo srečo žel. Osmero blagrov je tako lepo vodilo do sreče. Ker jih današnji svet ne vrši, zato pa je malo srečnih in veliko nesrečnih.

Obe gospornici sta bili zelo odobravanj.

Sledil je nato razgovor o dekliški knjižnici, katero je treba urediti in o naslednjih setankih.

13. decembra se vrši čajanka dekliškega krožka v prostorih slovenske šole na Paz Soldán 4924.

Posebna naloga dekliškega krožka je petje. To je vsem jasno, da bi bilo ponos za Slovence, če bi mogli postaviti na oder močan dekliški zbor. Morda pa bomo kdaj prišli do tega?

V razgovoru o tem je bilo zaključeno, da se poveri gospodični Mileni Beltramovi naloga voditeljice petja. Ona je v glazbi izobražena in je sprejela to lepo nalogo s povdankom, da računa s stanovitno pomočjo tovarišic.

ČAJANKA DEKLIŠKEGA KROŽKA SE VRŠI 13. DEC. OB 15 URI. NA PAZ SOLDAN 4925. Povabljenе so vse naše mladenke, ki imajo kaj smisla za sodelovanje.

Naj se priklase na naslov: Marija Grežer, Colodredo, 3594 (U. T. 51-3668) ali na slov. šolo: Paz Soldán 4924 (U. T. 59-6413).

Povabljenе ste, da doprinesete vsaka po svoji dobri volji za kritje stroškov te čajanke, zato kličite na gornji naslov da se dogovorite.

EL 13. DE DICIEMBRE SE REALIZARA EL TE FAMILIAR DEL CIRCULO DE LA JOVEN ESLOVENA en PAZ SOLDAN 4924. INVITAMOS A TODAS LAS JOVENES SIMPATIZANTES.

IZ DRUŽABNE VEČERJE

J.N.O. (Jugoslovanska Narodna Obrana) je priredila banket v čast izseljenskega duhovnika. Banket se je vršil v dvorani Ateneo de La Juventud Católica, v ulici Rio Bamaba. Vdeležilo se ga je sto oseb, med njimi najvidnejše osebe jugoslovanske kolonije. Kot predstavnika Jugoslavije sta prisostvovala svetnik dr. Dominikovič, odpravnik poslov, konzul dr. Stojanovič, delegat Jugoslovanskega Rdečega Križa, in še mnoge osebnosti. Zastopani sta bili tudi društvi "Slovenski dom" in "Slovenska Kračina", ter Dekliški odsek. Slovencev je bila prisotnih 40. V prijateljskem razpoloženju se je vršila večerja med veselim petjem slovenskega moškega in mešanega zbora in med raznimi nagovori v katerih je bila posebno poudarjena sveta naloga požrtvovalnega, nesebičnega dela, katerega od duhovnika narod zahteva in za katero je narod tudi hvaležen.

Prvi je spregovoril g. dr. Dominikovič, odpravnik poslov; nato je imel besedo g. arhitekt Sulčič, tajnik J.N.O., nato delegat Rdečega Križa dr. Stojanovič. Sledil je nagovor gdčne Vide Kjudrove, ki je z lepimi besedami spomnila na težave slavljenčevega dela med rojaki. V imenu pravoslavnih rojakov je spregovoril g. Popovič. V imenu "Slov. doma" je imel besedo Cvetko Keber. Nato je karakteriziral delovanje izseljenskega duhovnika med Prekmurci v imenu "Slov. Krajine" g. Leo Lah. Tudi v imenu jugoslovanskih Židov je spregovoril g. Kraus. Poseben povdarek so imele besede najstarejšega gosta inž. Markoviča v imenu J.N.O., ki je prva dvignila jugoslovansko zastavo v času prejšnje vojne. Slednjič je govoril kot časnikar Defrančeski, urednik "Naše Sloge", ki je vodil vso slovesnost, obenem pa je govoril tudi v imenu Primorskega odbora. Vmes so pevci zapeli prekrasnih pesmic, ki so podžgale veselo razpoloženje. Slednjič se je g. Hladnik zahvalil za ljubeznjiv poklon in povdaril, da to naj ne bo nikako osebno češčenje, temveč da je ta večerja le izraz skupnosti, katera nas vse dobre Jugoslovane druži v skupnem delu za blagor trpeče domovine. Ta prireditev katoliškemu duhovniku na pobudo pravoslavnih rojakov je izraz spoštovanja do katoliških sorojakov, je izraz spoštovanja do naše vere in dokaz, da nas Jugoslovani vera ne razdružuje, temveč da nas druži, kakor je njena najvažnejša naloga, je znamenje spoštovanja do Slovencev.

Sledila je nato zbirka v prid jugoslovanskih sirot. Šla je na dražbo steklenica češnjekca, katero so zdražili na 1150 \$, ki je dobrodelen učinek te prijateljske večerje.

ZAHVALA ROJAKOM

Presenetili so me rojaki s povabilom na neko večerjo,

Vsi rojaki ste valjeni na PROSLAVO ZEDINJENJA

ki se vrši v dvorani Príncipe Jorge
SARMIENTO 1230

28. NOVEMBRA OB 21. URI

El 14. de Noviembre se realizó un banquete en honor del capellán de la colectividad yugoslava, P. Juan Hladnik, organizado por la Defensa Nacional Yugoslava. Fue un acto de manifestación de las simpatías de la Colectividad para con su capellán y también una señal de la comprensión religiosa entre la Colectividad, ya que hay un número notable de yugoslavos ortodoxos, los que realmente han dado el impulso para dicho homenaje y en él tomaron parte con palabras elogiosas para el agasajado, manifestando también su aprecio hacia nuestra religión.

El acto tuvo lugar en el Ateneo de la Juventud Católica.

ki naj se vrši 14. novembra. Šele pozneje mi je bilo pojasnjeno, da je večerja nameravana kot poklon J.N.O. meni kot jugoslovanskemu kaplanu, v priznanje mojega dela med rojaki.

Ker iz dane besede nisem mogel več ven, je bilo treba igrati dalje in tako se je napovedana večerja res vršila.

Nikakor nisem vršil svojega dela z željo, da bi zanj prijel kako priznanje, katerega pričakujem in želim pač od Boga. Od rojakov pa tudi, toda šele tedaj, ko bodo vsi spregledali zmote v katerih žive, ko bodo sprevideli večno resnico in spoznali, da moje delo ni bilo koristolovstvo, temveč delo služabnika božjega in svojega naroda v časni in večni blagor rojakov.

V nagovorih so bile izrečene mnoge lepe besede, ktere so mi v marsičem budile vest, kajti več so kazale na to, kakšen naj bi bil, kot so bile verna slika mojega dela. Če mi res gre kako priznanje za moje delo, je gotovo to, da nisem storil več, kot je bila moja dolžnost, kajti dolžnost vsakega je storiti vse, kar storiti more in v tem pa ostajam jaz še mnogo dolžan.

Vsekako se toplo zahvalim za premnoge lepe besede in priznanje, katero pa poklanjam tudi drugim, ki ga morda še bolj zaslužijo, samo da je njihovo delo bolj skrito in zato manj poznano. Moje delo bi kmalu opešalo, če bi ga ne podpiral naš pevovodja g. Ciril Jekše, če bi ne imel on ob strani zvestih pevcev in pevk, katerim gre glavna zasluga, da smo Slovenci v koloniji postali tako pomeben činitelj. Naj veljajo njim pokloni in še drugim, katerih v njihovi skromnosti nihče ne opazi, kakor n. pr. Ivana Pahorja, Ivana Widera, Josipa Švagelja, Franca Kovača in neimenovanih delavcev, ki se žrtvujejo z odpovedjo samoljubja za društveno delo v naših društvih, brez vsake osebne koristi.

Tistim skritim delavcem naj veljajo pokloni onega večera.

Zahvalim naj se vsem, kateri ste z ljubeznjivimi besedami izrekli pozdrave in kateri ste prijateljsko na večerjo prihiteli.

Moja izrecna zahvala pa naj gre njim, kateri so imeli na skrbi organizacijo banketa.

Naj se torej posebno zahvalim odboru J.N.O. pod predstvom g. Mikuličiča, ter gospodoma Savi Jovanoviču in uredniku Defrančeskiju, ki sta imela na skrbi vse priprave.

osebno zahvalo tuPdi g. odpravniku poslov dr. Dominikoviču, za ljubeznjive besede in za veliko razumevanje, s katerim moje delo podpira vsak čas. Zahvalim se izrecno dr. Stojanoviču in g. Sulčiču za njune iskrene besede, tako polne priznanja.

Zadnja nedelja v novembru je namenjena izseljen-ski misli. Letos je to nedelja za vse Slovence, kajti vsi smo izgnanci in najsrečnejši prav mi izseljenci, čeprav nemara ravno najbolj nevedni miru, ki ga uživamo v po-zabi na trpeče brate v domovini in še nesrečnejše izgnance.

Vsako leto smo slovenski izseljenci več ali manj praznovali izseljensko nedeljo. Kdo bi vedel točno šte-vilo vseh naših izseljencev, tem manj če štejemo vse slovensko čuteče v tujini rojene Slovence. Tako je bilo do sedaj.

Kakšna je pa letos izseljenska nedelja? Kdo se ne spominja domovine v teh dneh?

One naše lepe, nekdanje vesele in srečne domovine!

Ko si zgubil mater, šele tedaj veš kaj ti je bila. Šele tedaj spoznaš, da ti je bila mati vse, kar moreš povedati z besedo "vse"; šele tedaj spoznaš toploto materinega srca in ljubezni, čeprav si jo bil deležen vsak dan, šele tedaj spoznaš božanje njene besede, ter ti je žal, in se čudiš, da si jo sploh mogel kedaj žaliti, čeprav mogoče nehoti.

Umrila nam je mati, pogrebci so jo zagrebli. Ostala je le gomila, kjer počivajo nje telesni ostanki. Rahljamo grob in ga kitimo. Njene besede in njen nauk nam ostanejo še najbolj živ spomin in dedščina, če se je prav zavedamo.

Draga mati pa je rešena trpljenja v tej dolini solzá.

Naša mati domovina je pa neumrljiva. Mučena, s trnjem kronana, zaničevana in zasramovana je in razpeta na križ. V strašnem trpljenju srka gobo, v grenko tekočino namočeno, a ne umre, ker umreti ne more, dokler živi njen najmlajši sin — zadnji Slovenec.

Umrila ne bo, ker je njen sok, njena kri, njeni si-novi, še na oni zemlji, ki je dajala kruh njej, njenim dedom in njenim sinovom. Njen duh nas hrani v obliki trdne volje, sok njenega telesa kipi v nas, njen nauk nam je vzvišen in svet.

Tvoje telo, mati domovina, je razmesarjeno od nešteti vpadov sovražnikove sulice, in še vedno ti za-daje novih ran. A tvoje srce je jekleno in neprebodljivo, tvoj sok v naših telesih je neupogljiv in nepremagljiv.

Krepi ga tvoj nauk iz našega detinstva. Čimbolj si mučena, tembolj ljubljena... čimbolj zaničevana, tembolj raste v nas spoštovanje do tebe.

Letošnjo izseljensko nedeljo ne praznujemo samo izseljenci in svojci, kateri so še ostali v svojih domo-vih, temveč naši neprostopoljni izseljenci — izgnanci.

V svoji lastni hiši so bili v napotje požrešnemu tujcu, ki je kruto zagospodaril na naši zemlji. In morali so iti. Kam?

Ni jim bilo dopuščeno, da bi se pripravili za pot, — kot smo se mi, ko smo odhajali. Brez prtljage, brez sto-takov v žepu, — ne kot mi, — brez slovesa...

Poslavljali so se le v mislih od svojih dragih, prav tako izgnanih... Kam?

V taborišče? V prisiljeno delo? Morda v sramotno, poniževalno? Kam?

Plaka domovina, plačejo izgnanci...

Slovenska zemlja kliče pridnih rok svojih pravih gospodarjev. Naša draga polja kličejo onih oračev, ki so jo orali že stoletja in stoletja, naši vinogradi kličejo starih znanih delavcev, naši vrtovi nežnih rok naših deklet. Zaman!

Kdo gospodari po tebi, kdo te izkorišča, kdo skruni sad tvojega telesa, o domovina?

Kaj si storila domovina Cankarjeva, kaj si zagre-

PROSLAVO IZSELJENSKE NEDELJE IN PRAZNIKA ZEDINJENJA

bodo letos priredila skupno kar štiri slovenska društva:

**SLOVENSKI DOM, G.P.D.S. Villa Devoto
SLOV. KRAJINA in SAMOPOMOČ SLOVENCEV**

Prireditve se vrši 6. dec. ob 16 uri v prostorih
G.P.D.S. v Villi Devoto — SIMBRON 5148

Povabljeni ste vsi rojaki!

B. Blanca, 18. oktobra 1942.

Častiti gosp. Janez Hladnik!

Vas prosim za par vrstic v nam priljubljeni reviji "Du-hovno življenje". Častitam vam in Avellanedskim Slovincem, ki so izbrali našo pomočnico iz Brezij za zastavo bratovščine sv. Rožnega venca. Lahko so ponosni, ki imajo podobo Marijino iz Brezij, ki je že tolikim ljudem izprosila milost za vsakovrstne potrebe. Tudi jaz sem bil že nešteto krat uslišan. Prvič me je moja rajna mati peljala peš pet ur hoda, ko še nisem imel 7 pomladi in vem, da moja draga mati me je priporočala v varstvo Pomočnici. Takrat jaz še nisem bil zmožen razumeti, a potem ko sem do spoznaja prišel. Ko sem šel 1. 1905. v Severno Ame-riko, sem se poslovil tudi od Marije na Brezjah in prosil milosti in tudi dosegel. Tako: prvič, drugič in tretjič. Ko sem se vrnil, sem se tudi šel srčno zahvaliti. Moram reči: koliko nevarnih del sem srečno izgotovil. Posebno v rudnikih sem delal 9 let vsega skupaj, vsako sekundo v smrtni nevarnosti; pa sem zdrav še do danes, za kar gre hvala Mariji na Brezjah. In tudi tu v Argentini sem tudi že mnogo slabega naletel. V letih 1928 do 1931 sem prihranil 500 pesov. Naveličal sem se Argentine. Kupil sem vozni listek za domov; menjal sem denar v franke; sem dobil 2700 frankov. Ko bi moral oditi sem bil okraden ali pa sem denar izgubil. Sem se mislil vreči v morje ker se mi je zdelo nemogoče več živeti. Sem prav srečno in goreče prosil Marijo Pomočnico in so mi slabe misli izginile iz glave za zmerom. Zato se še zmerom spominjam in zahvaljujem Njej, ki je mogočna priprošnjica vseh, ki se k njej zatečejo in še in še mnogo drugih dobrot mi je izprosila. Gosp. Hladnik Janez, objavite ako je vredno za natisnit, ako ne, pa v koš.

Imam še mnogo pisati od mojega ostalega življenja. Se spominjam od mladih nog in do 61. leta. Mogel bi napisati de-belo knjigo o vsem kar mi je grenilo življenje in za borni grizljaj kruha in o vsem kar sem dosegel na priprošnjo Marije Pomočnice iz Brezij.

Vas pozdavljam s spoštovanjem vse posebno pa Avella-nedo.
Oselj Fr. B. Blanca

šila? Kaj smo storili mi, tvoji sinovi? Kdo nam more odgovoriti na to... Kaj smo storili?

Ljubili smo te, domovina, in ti si ljubila svoje sinove. To je edini naš in tvoj greh, če je sploh greh ljubiti mater, ljubiti svoje otroke...

S tako strtim srcem kot letos še nismo praznovali izseljenske nedelje!

Mogoče jo praznujemo táko zadnjič, mogoče pred-zadnjič...

Gotovo pa je le eno: dosti ne bo več takih, to smo prepričani, ker verujemo v zmago nad krivico...

Da bo pa zmaga nad krivico čim popolnejša in veselejša, je naša dolžnost, da tudi mi po svojih močeh doprinesemo nekaj žrtev, kajti šele tedaj bomo vredni deliti z domovino vred lepšo in veselješo bodočnost!

Anton Podlogar

Traducción de
DARINKA ČEHOVIN

UNDECIMO CAPITOLO

No atestigua en vano el historiador Suetonio que el poderoso guerrero, el inspirado autócrata Julio César se propuso trasladar el centro del inmenso imperio romano al oriente. Pero los puñales hirieron su corazón; durmiéronse sus proyectos pero no murieron. Cuanto había pensado; cuanto escondía su toga, a través de la cual salpicaba la sangre al ser rasgada por los cuchillos de los conjurados, lo llegó a saber Constantino. El férreo gobernante debió irse lejos de Roma porque cada piedra gritaba la esclavitud de sus ciudadanos, porque lo espiaban las columnas del Capitolio, reprochándole su tiranía. ¡Al oriente! De allí son oriundos los dueños de las haciendas y la sangre de sus súbditos, los que no tienen fronteras ni ley.

Allí se irguió una ciudad en medio de un lujo deslumbrador, con la rapidez con que surgen las ciudades en los cuentos y el espejismo en un mar de arena. Allí donde se reunía el corazón de tres continentes, brillaron trono, diadema y cetro. Sobre el azul Propóntide (Mar de Mármara) se levantó Bizancio, la nueva Roma; sobre siete colinas, al igual que la antigua. Los palacios se escalonaban desde el mar, por la pendiente; toda la ciudad era un inmenso anfiteatro, al igual que su historia, toda juegos y tragedia. Revivieron las acuáticas carreteras; se cubrieron de mástiles, las alas de las aves las cubrieron como bandadas de pájaros. Por el Bósforo y el Propóntide se vertía el trigo del norte y del sur; las riquezas del archipiélago y del Egipto todo confluía a Bizancio; los artistas de Africa y de Europa rivalizaban para asumir la dirección en el foro de la Nueva Roma. Las caravanas hallaron un nuevo camino a través del Asia Menor; desde la Tracia llegaban multitud de mercaderes. Todo el mundo se transformaba en poderosas olas y todas ellas se dirigían hacia el corazón, hacia Bizancio, que descansaba como un gran dragón en medio de un mágico recinto, hacia tres partes rodeado por el diamantino refulgir de las olas, hacia el cuanto envuelto en la esmeralda de los verdes olmos.

Desde que Radován e Iztok viajaban con Epafrodit, amaneció el mar ya por la cuarta vez. Iztok lanzó gritos de admiración cuando distinguió la llanura sin límite, cubierta de rojo sol. Creyó haber visto ya alguna vez esa región en sus sueños. La cantaban los músicos y las abuelas contaban a sus nietos que era la cuna de los dioses. Y realmente tal debió ser su cuna. A su alrededor se tejieron leyendas, cuentos misteriosos. El joven recordó que en su patria se quemaban los troncos y se arrastraban por la nieve, mientras allí soplabla la primavera. Desde el mar se movían perfumados vahos, jugaban con sus rizos y se apuraban a través de las colinas, para cuchichear en los mirtos y los cipreses; allí se inclinaban las hojas de oro de los sicomoros y las yemas del plátano se extendían ardientes bajo el azul del cielo. Por todas partes, a derecha e izquierda, se cultivaban huertas, en ellas se enroscaban las blancas campanillas en la clara arena; por ellas aleteaban hilos de agua; a su lado pasaban gentes

ataviadas en sedas y terciopelos y entre las oscuras arboledas asomaban blancas casas. ¡Leyenda! ¡Todo era una sola leyenda!

“¡Mira, hijo, mira y no pongas los ojos bajo la montura! Las más hermosas doncellas quedarán atónitas cuando, al lado del fuego del invierno en el castillo de Svarun, tu padre, les cuentes lo que te enseñó Radován”.

“Como entre sueños despertó Iztok y se volvió hacia Radován, que cabalgaba a su lado, inmediatamente detrás del carro de Epafrodit. “¡Padrecito!”

Sólo esta palabra, más suspirada que dicha, brotó de sus labios y de nuevo se hundió en la hermosura.

“¿Eh? ¡Hijo! Radován te enseña estas cosas pero no para que lo mires con los ojos de una ternerita. Estoy sediento y el polvo me muerde el cuerpo. Me quema la boca y hasta el estómago. Por la pradera se cabalgaría mejor. Para Epafrodit es fácil pues está escondido en el carro como el topo en su cueva.” Radován ensayó escupir.

“¿Ves? ¡No puedo! Si no viera delante mío las puertas por las que entraremos en la ciudad, me desmayaría y caería del caballo”.

Radován murmuraba de mal humo pero Iztok no lo escuchaba. El carro de Epafrodit cruzaba un gran puente que atravesaba un profundo foso. Estaban bajo un inmenso muro, obra de Teodosio. Las puertas sobre el Odrina, las de Poliantra, estaban despreocupadamente, ampliamente abiertas. A cada lado formaban un potente arco seis columnas de mármol rojo. Sobre la muralla, a derecha e izquierda, vigilaban inaccesibles torres en las que refulgían los yelmos de los vigías. Esta potente muralla, construida piedra sobre piedra; las torres una al lado de otra, se extendían hacia el norte y el sur; morían en el mar; subían al norte por las colinas; se confundían con el cielo y desaparecían en el velo de las sombras vespertinas. El carro de Epafrodit se internó por el camino de pórvido, las herraduras resonaron en el ambiente y el vigía imperial saludó respetuoso. Todo Bizancio conocía al mercader; cualquier soldado sabía que gozaba de la simpatía del Emperador, porque no cuidaba de su oro cuando estaban vacías las arcas imperiales.

Por las calles pasaba una multitud; algunos saludaban a Epafrodit, otros miraban a los eslovenos que montaban en los caballos y se sorprendían. Radován se daba vuelta, y miraba a la multitud, como si fuera el brazo derecho del mismísimo Justiniano.

El gentío y el tumulto crecían más y más. Los acompañantes debieron abrir paso al carro. El conductor gritaba y golpeaba a la gente, a pesar de lo cual debieron proseguir lentamente. Cuando llegaron al final de la calle, ésta se abría, como si se vertiera un río en el mar. Era el foro de Teodosio, refulgente aún en la penumbra por su revestimiento de oro. Todo alrededor, una arcada cubría a gentes de todas las razas, riquezas de todo el mundo, pompa, poderío, miseria, esclavitud, mendigos, bandidos, todo confundido, todo apretado en un vivo ovillo.

Desde allí dobló el carro hacia el sur, por una calle angosta. Apuraron el paso y tras un cuarto de hora se abrieron las puertas que daban al patio de la casa de Epafrodit.

Resonaron los cascos sobre el suelo coloreado. Los esclavos doblaron sus rodillas; tocaban al suelo con la frente y saludaban a su dueño. La cubierta del carro fué bajada. Dos robustos esclavos numidas levantaron a Epafrodit y lo sentaron en una litera que brillaba en oro y piedras preciosas. Ya habían asido las barras doradas cuando se dejó escuchar Epafrodit. “Melchor!”

Delante suyo se inclinó el mayordomo.

“Los eslovenos que vinieron conmigo son desde hoy mis huéspedes”.

“¡Así lo manda tu poderosa señoría!”.

Melchor besó el borde de litera, los egipcios se levantaron y se deslizaron imperceptiblemente sobre el mosaico.

Después todos los siervos se volvieron y saludaron a los señores huéspedes.

“¡Bárbaros! ¡Bárbaros!” Murmuraban y se inclinaban sorprendidos. Estaban acostumbrados a huéspedes cargados de caras perlas, de seda y pedrería, mercaderes de Cartagena y Egipto, emisarios del mismo Emperador.

¡Pero estos dos! Túnicas de hilo, pies desnudos, cabellos descuidados. ¡Bárbaros! Pero así lo había ordenado el poderoso señor. Si Epafrodit dijera de un perro; ¡Es mi huésped! ante éste se inclinarían humildemente. Radován comprendió lo que ocurría; se sentó orgulloso sobre su caballo y miró a los siervos.

Iztok desmontó como los demás acompañantes; Radován esperó a que lo sirvieran.

Cuando la litera desapareció en el interior de la hermosa villa, Melchor designó a cada esloveno un servidor propio. Tomaron los caballos del freno; Cerca de Radován el esclavo se arrodilló e inclinó la espalda para que el anciano pudiera apoyarse y bajar. Radován ni siquiera lo miró. Hablaba con Melchor, el que guiaba a los forasteros hacia sus habitaciones. Caminaban por un maravilloso jardín desde donde se veía el mar y el muelle de los barcos mercantes.

“¡Agradezcan a Dios, cada cual al suyo, a Cristo, a Zeus, al Mercurio; agradezcanle el que vuestro señor viva aún!”.

Radován hablaba en voz muy alta y se volvía hacia los siervos, que seguían curiosos a los extranjeros. Cuando oyeron estas palabras de Radován acercáronse todos y le escucharon humildemente.

“¡Agradezcanle, les digo! Hoy vuestro señor estará muerto, sin cabeza y sin cuerpo, pues lo hubieran comido los lobos”.

Entre los esclavos se oyeron gritos de sorpresa y de temor.

“¡Siga hablando su señoría!” rogó Melchor.

“Quisiera, pero tengo sed. Te diré que pasamos martirios por tu señor. Yo aún más grandes, porque soy más viejo. ¡Cómo podría hablar si me tomaría el mar, el mar salado, de tanta sed que tengo! ¡El martirio y el camino causan sed!”.

Melchor hizo un signo con el brazo, dos esclavos comprendieron y fueron rápidamente en busca de vino. Radován hizo un guiño a Iztok y le dijo:

“¿Ahora ves qué significa viajar conmigo?”

Hablaría, como ya dije, pero es largo de contar. ¡No puedo! Si pudiera lo haría mi hijo, pero no sabe vuestra lengua. Les repito que agradezcan a Cristo el que vuestro señor viva. Faltó sólo un tanto —y enseño una parte de la uña— para que perdiera la cabeza”.

Llegaron a un hermoso edificio. Melchor les señaló allí una espaciosa habitación, cuyo piso de mármol cubrían pesados tapices de Persia.

También los esclavos llegaron, atentos, con las comidas y las bebidas.

Radován tomó en seguida la vasija.

“Te digo, hijito, que tengo tanta sed que de la debilidad no podría arrastrarme sobre estos tapices sin antes haberme aliviado”.

Se paró y bebió, el líquido se le escurría por la barba. Melchor se despidió y quedaron solos en su nueva casa.

“¡Bebe, Iztok, bebe! Esto es vino, por Svarog! Sólo ésto quita el cansancio y vierte fuerzas en las venas. ¡Bebe, hijo, bebe!”.

Sostenía la vasija con ambas manos; de nuevo empezó a tomar. Después se acostó sobre la blanda alfombra.

“¡Cama muelle, mejor de la piel de oveja! ¡Dazd bendiga a Epafrodit!”.

Iztok no sabía que contestar. Su respeto por el astuto

Todos se levantaron, gritando: ¡Belizar!...

anciano crecía de más en más. Por haber tirado al suelo a un huno, por haber viajado un poco más ligero, ¡por eso tal paga! ¡Todo nuevo, todo misterioso, todo legendario! Alcanzó el vino y mordió un trozo de asado, probó un fruto desconocido, del fértil sur. Una cena digna de un rey.

“Iztok ¡ahora a pié! No vinimos a Bizancio para dormir. Te llevaré a la ciudad para que veas el mundo.”

En seguida probó las cuerdas de su cítara, eligiendo las más sonoras, y se levantó.

“¡Ahora nos vamos! Ven, cuanto te diga, escucha, mira y... ¡calla! ¿Tienes contigo el cuchillo?”

“¡Lo tengo, padrecito!”

“¡En Bizancio se lo necesita muchas veces de noche!”.

Apenas transpusieron el umbral, se les acercaron varios esclavos para acompañarlos a la ciudad. “¡Sólo uno!” ordenó Radován. Le entregó la cítara y siguió como un poderoso señor.

“¿Qué nombre tienes?” volvió Radován hacia el esclavo ya en la calle.

“¡Numida, vuestra señoría!”.

“Bien, Numida así sabré llamarte”.

Doblaron por la calle hacia el norte y en algunos minutos se encontraron en una magnífica calle imperial que se llamaba Calle Media. A derecha e izquierda se levantaban palacios altos, hasta de tres pisos. Por los pisos de mármol de esa calle iluminada por una clarísima noche, espolvoreados por un polvillo de oro, brillaban las literas, precedidas y seguidas por largas filas de oscuros siervos. El perfume de preciosas esencias llenaba el atmósfera. Por el medio de la calle pasaban hermosos jinetes en sus caballos. Carros de dos ruedas doradas adornadas con marfil rodaban entre la multitud. Todo el mundo se dirigía al gran mercado de Constantino. Allí se reunía bajo las poderosas arcadas, se encontraban las literas, las colgaduras se separaban y las brillantes miradas buscaban a la amada o al amante. Los senadores discutían de política; los mercaderes herraban sus cabalgaduras; alrededor de la columna de Constantino se movían las antorchas griegas y extendían su luz y su perfume por el mercado.

“¡Mira, hijo, mira! ¡Pero no te pierdas!”

Iztok deseaba sentarse sobre las escalinadas de piedra y mirar esa rica ciudad, que transformaba la sangre de las naciones en brazaletes de oro para sus mujeres, que convertía las lágrimas de los bárbaros en joyas para cubrir sus cabellos y hacía sedas y terciopelos de la fatiga de sus cuerpos.

Este no era lugar para Radován. Atravesaron el mercado a través del Valle de Lágrimas, el mercado de los esclavos, y de allí hacia el Cuerno de Oro, donde desaparecían los palacios, las lucés se apagaban y se esfumaba esa atmósfera embriagadora. Bajas cabañas, sucias callejas, tiendas, pasto caído. Allí se levantaba un griterío, roncadas voces cantaban melodías de Tracia, de obros, hunos, antoves y eslovenos, de

árabes y medos, persas y judíos, de negros hijos del Africa, todo estaba desordenado en ese rincón de la ciudad. Entre ellos pasaban los miserables, los mestizos, los ladrones, los músicos y vendedores con adornos dorados, las prostitutas que nada sabían de su nacimiento ni de su patria, peones del circo, bailarinas, los cuidadores de osos, adivinos y masajistas.

Entre las tiendas se levantaban chozas de madera sucias y cubiertas de barro, las tabernas. Ahumadas por dentro por las antorchas, negras, bajas, mal distribuidos los bancos alrededor de las mesas donde se agrupaba la multitud, que bebía si tenía dinero, si no esperaba para arrebatar el jarro de la boca del vecino. Algunos jugaban y más de uno se convirtió en esclavo por haber perdido. Los borrachos cantaban, discutían y se peleaban. Tal compañía buscó Radován. No le placía cualquier cueva; desde que tenía un esclavo para servirle, quería elegir. Desde que lo llamaran "Su señoría" — praestantia tua —, debía mirar donde se sentaba.

Eligió por eso una hostería algo más grande, donde bebían algunos soldados y pobres parroquianos. Tañó su cítara en la puerta e Iztok cantó, el alegre grupo los recibió a su mesa. Los soldados estaban curtidos, eran guardianes fronterizos que hacía poco tiempo volvieron de Africa en un veloz velero, de Cartágena. Todos eran de origen bárbaro, godos, tracios, algún eslóveno entre ellos. Hablaban una mezcla de todos los idiomas por eso hasta Iztok los entendía algo.

"¡Beban, eslovenos, y cuenten de dónde vienen! ¿Ayudaron a destruir a Hilbudi? Todo Bizancio siente su muerte. Estuve seis meses bajo su estandarte. ¡Era un soldado como es debido!"

"En verdad lo destruyeron, ¡Pero nosotros no conocemos la espada, las cuerdas son nuestras armas!"

"¡Qué las cuerdas, las espadas y los arcos son las que valen! ¡Tú no sirves ya de nada, viejo, pero este joven serviría! ¡Véndelo!"

"¡Véndelo! ¡Claro! Para qué, cuando viejo, lama el rocío y cueza pan de barro? Habla con más cordura y cuenta cómo te fué en Africa. ¡De allí viniste, pues estás más tostado que un asado!"

"¡Del Africa venimos, sí, pero allí ganamos bajo las

órdenes de Belisar y no como los otros bajo Hilbudi!"

"¡Héroes!" Exclamó Radován y miró a todos.

"¡Vieras!", dijo otro, "un triunfo tal no lo vió el mundo aún. Reyes prisioneros, oro, plata, todo a carretadas, prisioneros vándalos en largas caravanas; verás, te digo. Y después el circo, estos preparativos que se hacen, estas carreras, peleas, tiros con los arcos, algo así nunca ocurrió. El dinero corre a raudales, comerás y beberás sin necesidad de pagar hasta que engorde tu vientre como la cúpula de Santa Sofía."

"¿Entonces crees que dentro de poco volverá el ejército de Belisar?" Preguntó un sucio herrero del circo.

"¡Llegará, te digo, hoy o mañana!"

"¿Quién crees que ganará el concurso de tiro?"

"¿Quién? Acaso tú o yo..."

"¡Ni tú ni yo, pero si Azbad!"

"¿Azbad, el general de la legión palatina? ¿Ese perfumado señorito? ¡Nunca! ¡Apuesto a que no!"

"¡Acepto la apuesta!" Gritó el herrero del circo.

"¡Apuesto dos vándalos de plata!"

"Le juego veinticinco monedas por Azbad!"

"¡Perderás!" Dijo en voz baja un largo godo.

"¡Nunca!" Aseguró el herrero. "¡Nunca perderé!"

"¿Por qué no? ¿Porque es Azbad el amante de Teodora?"

"¿Qué dices? ¡Ofendiste a la Emperatriz!"

Desde un rincón se levantó un delator imperial y puso su mano sobre el soldado.

"¡Está borracho, es un miserable, déjalo!"

"¡Ofendió a la Emperatriz!" Contestó el delator.

Todos se levantaron, gritaron, la jarras se encontraron en el suelo, alguien apagó la antorcha; los soldados desaparecieron a través de la puerta; el delator secreto gritaba pero perdió el rastro del soldado entre la multitud. Pues afuera les aprisionó una correntada de gente que se apretujaba, empujaba y gritaba: "¡Belisar! ¡Belisar!"

La correntada humana arrastró consigo a Iztok y Radován, hasta el puerto. Otra multitud se vertió en ese mar. Gritaba:

"¡Io triumphe!" "Belizar!" "Panem, circenses!" Atronaban al aire. En el mar se distinguían tres luces rojas, señal del regreso de Belisar.

Mosquera, 19 septembra 1942.

Častiti gospod Hladnik!

Sprejmite moj zadnji pozdrav iz Mosquere. In naj bo ta pozdrav beseda hvaležnosti izražena v mojem novomašniškem blagoslovu, ki sem Vam ga v duhu poslal nepozabnega 23. avgusta, največjega in najsladkejšega dne v svojem življenju. In Vam dolgujem ono hvaležnost za vse kar storite in pretpite za naše izseljence, a posebno za brezplačno pošiljanje "Duh. življenja". Kakor tudi za "Slov. list", čeprav zdaj že nič redno ne prihaja, t. j., zelo kasno, samo včeraj sem prejel neko junijsko številko, in mnogih prejšnjih jih niti nisem dobil. A kljub temu jaz se Vam najtopleje zahvalim in za vse, najprej pa za dobro voljo in radodarnost. Sedaj, prihodnji ponedeljek, grem v "Asilo S. Bernado - El Guacamayo - Santander del Sur". Torej, ako mi še boste velikodušni v naprej ter Vam bo mogoče, kar Vam in sebi iz srca želim, popravite tako naslov, po katerem mi boste blagovolili pošiljati "D. Ž." in "Sl. list". Ampak zakaj "D. Ž." že tako dolgo ne prihaja? Če je začasno umrlo, mu želim skorajšnjo vstajenje, saj je bilo tako zanimivo da res sem tudi jaz živel in se veselil iz njega, a sedaj pa mi je kakor ko ptičku odrežejo peruti. Da, s katerimi bi se povzpeli proti višinam Vašega visokozaslužnega delovanja in proti naročju naše razrvane, oropane, razkristjanjene in raznarodnjene domovine.

Ni časa, ni papirja, ni izraza, da bi Vam popisal kaj vse čuti moje srce ko se spomnim da sem duhovnik. Zdi se mi da se priseli nebo v mojo dušo, srce se mi potaplja v morju sreče in sladkosti. Ko človeško srce občuti veličino te milosti božje, se kar razjoče, čeprav sem vedel, ker so mi tako govorili, sem čital in se učil o dostojanstvu mašništva, da je ta največja milost božja, sem sedaj vendarle presenečen, ko čutim resničnost, tako zelo vzvišeno nad prispodobe. Če bi me vprašali, kaj menim o mašništvu, bi samo znal odgovoriti, da sem 23. avgusta jokal več kot oni dan moje ločitve od dragih. 30. avg., na dan sv. Roze, sem pel novo mašo. Kot 23. avg. tako tudi tega dne so me spremili moji dragi rojaki in bratje Jugoslovani. Kako skromni, priprosti, ljubeznivi, rodoljubni so! Podarili so mi zlato uro in nekaj drugih darov. Da bi vedeli kako ljubijo oni "svojega popa". Morda bo ta ljubezen tudi kaj obrodila.

Naših ljudi v Bogotá ena dvajsetorica. Navdušeni so za Mihajloviča. Skoraj vsi so Dalmatinci; Slovenca ni nobenega. Bodoče nedelje se postavi nek mali naš klub. In 3. okt. bodo prvič nastopili, t. j., sodelovali v neki zavezniški proslavi. Znovič hvala, iskrena hvala Vam za vse. Jaz sem se Vas spomnil v svojih gorečih molitvah 23. avg. in tudi potem. Molite za Vašega rojaka

Ognjeslava Kreslina.

**POPOLDANSKA SLUŽBA BOŽJA SE VRŠI NA PATERNALU OD 1. DECEMBRA
NAPREJ V CERKVI SANTA INES, AVALOS 250 (TAM, KJER JE BILA ZA ČASA
RAJ, G. KASTELICA) OB 16.30 URI.**

PLANINSKA GORA

Prepričan sem da je mnogo čitalcev "Duhovnega življenja", katerim ni nič znano o priljubljeni in prijazni Božji poti "Marije Pribežališče grešnikov" na Planinski gori. — Ker mi je Planinska gora zelo dobro poznana, zato sem se odločil, da čitatelje nekoliko seznanim s to božjo potjo in z zgodovino te romarske cerkve, katera je bila pred in po svetovni vojni — dasiravno po težavnih in strmih stezah teško dostopna — z radostjo in veseljem obiskavana.

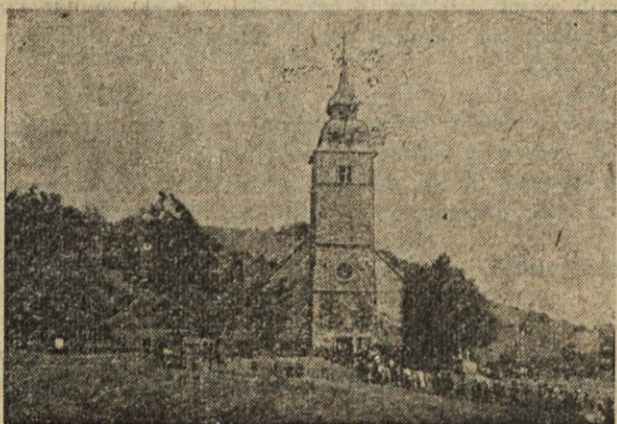
Zgodovina te božje poti, pač ne tako na glasu kakor Brezje, Sveta gora, Trsat ali Višarje, je približno tale: Današnja cerkev, (ne vem če danes še stoji; znano je, da so jo laški fašisti in obmejni finančni stražniki zadnje čase uporabljali za svojo vojašnico) — je bila postavljena leta 1633. Cerkev je dal sezidati takratni pobožni in ugledni cerkniški župnik Cimerman v čast "Mariji Pribežališču grešnikov" po naročilu neke davno poprej izumrle plemiške rodovine, katere dva sina sta se zgubila v temnem gozdu in sta šele po več dnevih prišla srečno nazaj v svoj rojstni grad, ki je stal nekdanj v bližini Cerknice, ob stari poti, ki je vodila čez današnji Rakek, mimo starodavne kapelice, tja do nekdanje rimske ceste, katera je peljala v staro mesto Emona, današnja bela Ljubljana.

Razvaline tega gradu, pozneje spremenjenega v samostan, se še danes vidijo.

Na kraju, kjer stoji danes cerkev Planinske gore, je stala že poprej kapelica Matere Božje, iz neznane davnine. Ljudska legenda poroča, da sta v davni preteklosti dva mlada plemiča na lovu zašla tako globoko v temni gozd, da na nikak način nista več mogla najti poti nazaj. V veliki stiski sta obupana begala več dni po temnem in globokem gozdovju; slednjič sta se spomnila na Marijo in ji napravila obljubo, da ji postavita lepo kapelico, ako jima bo dana milost, da prideta v svoj grad, kjer ju starši v strahu in obupu pričakujejo.

Ko sta spet naprej iskala izhoda gladna, utrujena, potrta in ubita, se nenadno oglasi prečudna ptica na visoki smreki, in tako milo in sladko zapoje, da grofiča vsa prevzeta poslušata ta čarobno mili in nepojmljivi ptičji glas. Petje te ptice ju je navdalo z novo silo in veseljem; rada bi to ptico pevko videla od bliže, zato sta se oprezno bližala drevesu. Toda ta hip ptica odleti, ter se daleč proč zopet na drugem drevesu oglasi. Mladič se počutita pokrepljena in z novo silo hitita za ptičjim petjem. Ko pa sta že zopet prav blizu ptica spet pevajoč odleti dalje. Slednjič ju je čudna ptica

PLANINSKA GORA — Un santuario de la Virgen, muy frecuentado, entre los bosques eslovenos

srečno privabila iz temnega gozda na kraj, od koder sta zazrla v daljavi grad svojih roditeljev. Hvaležno sta pokleknila in se ginjena zahvalila Mariji. Lepe pevke nista več čula ne videla. Na tistem mestu pa sta po tem dala sezidati lepo kapelico v čast in zahvalo Mariji, kot sta obljubila.

Tako pravi ljudsko izročilo.

Naj že bo početek cerkve kakršenkoli, to je gotovo, da je bila za naš kraj, to je za celo podnanaško, pivško in cerkniško pokrajino jako priljubljena božja pot. Staro in mlado je z veseljem pričakovalo dneva, ko je bil shod na Planinski gori. Vse je z radostjo pohitelo po strmih stezah na goro, da pobožno počasti Marijo in zraven da se malo razvedri ter vsaj za tisti čas pozabi na dnevne skrbi, delo in težave.

Je pa v resnici nekaj krasnega in užitka polnega razgled, ki se nudi človeku, ki se je čez strme bregove in skalovite pečine povspel na višino. Na zapadno stran so raztresene vasi z obdelanim poljem; če bi ne bilo mogočnega Nanosa (1300 m), bi užival gledalec celo lepoto prelepe vipavske doline in kamenitega, a vendar prijaznega Krasa.

Jugozapadno se rasprostira nepregledno gozdovje, v čigar ozadju se skriva biser sveta, nepopisno krasna in vesoljno znana Postojnska jama. Postojne same z gore ni videti, ker jo zakriva grič Sovič, na čigar vrhu se še vedno upira vetrovom zidovje starodavnega gradu. Bolj proti jugu se predstavlja panorama pivške ravnine z lepimi vasicami in poljem, med katerim se vije bela cesta. Ravno proti jugu pa se rasteza nepregledno gozdovje, tja do mogočnega Javornika in Snežnika, ki proti vzhodu prehaja v cerkniško ravan.

Še lepši razgled pa najde kdor se povspe na najvišjo točko Planinske gore, od koder se mu nudi pogled tja proti Ljubljani in na gorenjsko stran do samega Triglava. V globoki nižini se opazovalcu nudi krasen razgled na prijazni trg Planina, in zeleno polje, ki ga namaka prečudna reka. V Postojni se ta voda skriva v podzemlju pod imenom Pivka. Na dolgi podzemski poti je spremljevalka čudes Postojnske jame, nakar se zopet vsa penasta prerine v Planini izpod skalovja. Nad nje izvirkom na strašni pečini stoji starodavni okrogli grad, brez oken in brez vrat, ki se imenuje Pinja, ker je visok in okrogel. Kmalu zavije reka na desno po polju ter teče dalje prav ob obzidju gradu Knezov Windischgrätzov. Nekoliko naprej se združi z dotokom, ki bajé priteče pod zemljo iz ravno tako prečudnega Cerkniškega jezera. Združena in povečana teče še dalje po Planinski ravnini pod imenom Unec, ter se tam v kotu pod vasjo Laze zopet skriva pod zemljo, da se nato po večurni podzemni poti zopet prikaže na Vrhniki pod imenom Ljubljanice.

Te in še veliko drugih prirodnih krasot predstavlja in nudi človeku pogled iz prijazne Planinske gore. Človek postoji in uživa prelestno lepoto slovenske zemlje, ki se prostira bogata vse na okrog in spomin išče stare, pa večnolepe pesmi, ki to lepoto opevajo:

"Na Gorenjsko oziram se skalnato stran — Triglava blišče se vrhovi"; "Tam kjer je Ljubljana bela — davne čase že slovela"; "V naši lepi domovini jezero se tu nahaja, — ki se širi po dolini in prečudno spet odhaja"; "Tam kjer beli so snežniki — holmci mali in veliki; Kjer Postojna, spodnji svet, — svoja čuda vabi izred".

Danes je vsa ta lepota kakor minile sanje. Sedaj, ko to opisujem, se mi trga srce bridkosti ob misli, da skruni noga vsiljivega, zemljelačnega tujca tiste prelepe naše kraje ter brez usmiljenja sramotno uničuje vse kar nam je bilo tako drago in ljubo. (Nadaljevanje)

OPAZOVALEC

Za tiskovni sklad so prispevali: Lah J. 250, Čoha F. 2.—, Vever J. 1.—, Mo-vern M. 1.—, Hočevnar A. 2.—, Sulič 1.—, Pavlin 1.—, Švara 1.—, Kukanja 2.—, Lakovič 1.—, Toplikar 2.—, Mislj L. 1.—, Velikonja F. 2.—, Bratina M. 1.—, Sirk F. 1.—, Bratina L. 1.—, Žigon S. 1.—, Bratina R. 1.—, Mavrič R. 1.—, Anzelin 1.—, Casarman 1.—, Kurtin A. 3.—, Sak-sida V. 2.—, N. N. 1.—. Skupno 33.50.

Prosimo še nadaljnjih prispevkov, kajti strošek je znatno zrastel, cene pa nismo dvignili.

ZA ZASTAVO SVETOGORSKE KRALJICE

so prispevali: N. N. 5.—, Lah 2.50, Oselj 2.—, Mužič 1.—, Karlovič 1.—, Luznik A. 3.—, Troha S. 3.—, Troha L. 2.—, Zidar M. 1.—, Mozetič 3.—, Blazina 6.—, Tinta 1.—, N. 1.—, Vajt H. 1.—, M. M. 3.—, Grbec L. 1.—, Kodrič F. 1.—, N. N. 5.—, Štokelj 1.—, Peršolj F. 10.—, Mozetič A. 5.—, Cogorno K. M. 5.—, Če-bron V. 5.—, Kerševan F. 5.—, Čehovin O. 5.—, Zizmond K. 5.—, Klanjšek N. 5.—, Kragelj E. 2.—, N. N. 2.—, Fon K. 2.—, Ščinkovec N. 1.—, Ukmar K. 1.—, N. N. 2.—, Stanta M. 3.—, Pirih L. 2.—, N. N. 8.—, Rutar M. 1.—, Jug A. 1.—. Skupno \$ 113.50.

S tem še ni objavljeno vse, kar je na-brano, toda treba je gotovo še prav lepe vsote, da bo dovolj za primerno zastavo. Zato prosimo rojake, da z veseljem pri-spevajo. Pooblaščenim imajo nabiralne pole s podpisom g. voditelja in na poseb-nem papirju.

Zastava je že naročena, zato pohitite s svojimi prispevki.

PRIREDITEV SLOVENSKE ŠOLE

Prelep dogodek je bil 8. nov. prelepa šolska prireditve. Vse obsojbe pa je vredna zanikanost naših rojakov, ki po-kažejo tako malo zanimanja za tiste, ki bodo jutri nosilci našega imena in so up naše bodočnosti. Nerazumljivo je, kako da se dobi kako društvo, ki nagaja otroškim prireditvam s svojimi lastnimi vese-licami. Društvo, ki vedno trdi, da je za skupnost, naj bi vendar vsaj ob taki pri-liko dokazalo svojo dobro voljo. Če na-sprotnje konkurentnim društvom, to je nji-hova stvar, toda ovirati prireditve otrok je pa dejstvo, ki je izzvalo mnogo obsodb.

O moralnem uspehu prireditve moremo govoriti le z najbolj priznanimi izrazi. Tako dovršenih otroških nastopov ne mo-re pokazati zlepa kdo, kot je bila ta pre-krasna prireditev. Pred časom je bilo nekaterim rojakom trn v oči to, da vo-dijo slovensko šolo redovne sestre. Sedaj so vtihnili... Mnogi od njih so pa iz ostrih nasprotnikov postali njihovi prvi zagovorniki, kajti sestersko prelepo delo je neopazno porazilo vse resnicoljubne nasprotnike. Vsi tisti, katerim je kaj mar budočnost lastnih otrok, ki želijo imeti otroke lepo vzgojene, ne bi danes hoteli nikomur drugemu izročiti svoje mladine v vzgojo, kakor našim šolskim setram.

Slepo sovraštvo proti veri moti neka-tere rojake. Kadar bodo pa vsi videli ču-dovite sadove dela slovenski šolskih se-ster, bodo uvideli svojo slepoto in svojo zmoto.

Če bi bili naši ljudje razsodni in res v skrbi za svojo mladino, potem bi se vsi strnili za eno veliko zadevo: preskrbeti vsaj tri take šole za naše otroke....

O prireditvi sami naj zapišemo le to, da so bili naši najmanjši in naši mali tako

srčkani, da bi jih človek kar objel. Tako lepo so izpeljali svoje vloge, da je dvo-rana, ki je bila proti zadnjemu precej napolnjena, kar hrumela veselja in zahte-vala še in še, da naj se ponavljajo točke.

PROSLAVA IZSELJENSKE NEDELJE

bo dogodek prvega reda za slovensko kolonijo. S sodelovanjem štirih društev: "Slov. doma", GPDS Villa Devoto, Sa-mopomoč Slovencev in Slovenska Kra-jina se vrši skupna prireditev v nedeljo 6 decembra ob 16 uri v ulici Simbrón 5148, vabljeni ste vsi rojaki.

Sokol I. Buenos Aires je 21 nov. obhajal 16 obletnico ustanovitve.

MED LJUBLJANO IN GROSUPLJEM

Dne 24. marca t. l. se je naenkrat po-javilo v Lipoglavu in sosednjih vaseh ita-lijansko vojaštvo. Brez povišanja so začeli požigati ropati in streljati.

V Sp. Lipoglavu, kjer je 11 gospodar-jev, so tri kmetije popolnoma požgane in uničene, odpeljali pa so Italijani vso hrano, živež, kokoši, prešiče, itd.

V Brezju sta dva posetnika popolno-ma uničena in hiše požgane.

V Št. Pavlu so vse hiše uničene.

Najhujše pa so Italijani gospodarili zad vasjo Vel. Lipoglav. V tej vasi so zaprli vse moške in ženske v klet žup-nišča in jim zagrozili, da bodo župnišče podminirali in zažgali.

Tri čisto nedolžne moške domačine so na licu mesta ustrelili: Trontelja Anto-na, občinskega odbornika, Predaliča Mi-ho in cestarja Zupančiča Jakoba. Dočim so bili moški in ženske zaprti v župnijski kleti, pa so Italijani vas popolnoma izro-pali, odpeljali prav ves živež in požgali hiše in gospodarska posloja. V nekem hlevu je pogorelo celo 5 glav goveje ži-vine.

Popolnoma je uničeno posetje Zupan-čiča, ki je pogorelo z vsemi gospodar-skimi poslopji. Ko se je vse to dogajalo, so bili prebivalci v velikem strahu zaprti v župnijski kleti. Tolažil jih je domači župnik in ko je videl, da položaj postaja brezupen, je stopil k italijanskemu komandantu in mu rekel: "Vsi prebi-valci so nedolžni, pustite jih v miru, če pa se hočete maščevati, ustrelite mene, pustite pa moje uboge ljudi!" Vojaki so se v odgovor sivolasemu župniku smejali, končno pa so vaščane le izpustili. Bili so en dan in eno noč zaprti v kleti.

Prebivalci navedenih vasi nimajo sedaj niti strehe, niti hrane, iti semena za se-tev, četudi nič niso storili nikomur.

Nemški radio je javil, da so začele ita-lijanske oblasti z novim pritiiskom na jugoslovanske domoljube. V Ljubljani so odredili konfiskacijo imetja vseh onih, ki pripadajo upornikom. Zaplenjeno ime-tje bo razdeljeno rodbinam častnikov Pa-veličeve vojske, padlih v bojih z upor-nimi Jugoslavlani.

NEMSKI UČITELJI

Ko je prišlo skozi Jesenice 400 novih nemških učiteljev, jim je morala v poz-drav igrati godba. Politični zastopnik jih je uradno pozdravil in jim je zabičal, da mora ob njihovem službenem nastopu izginiti iz teh krajev vsaka slovenska beseda. V vsakem kraju, kamor so prišli, jim je moralo prebivalstvo pripraviti naj-lepše sobe v kraju za stanovanje. Tudi pojedine so jim morali prirejati.

VODICE

Med slovenskimi duhovniki, ki so jih Nemei pregnali v tujino in internirali, je

"SLOVENSKA KRAJINA"

vabi na prosvetno prireditev
26. DECEMBRA — NA ŠTEFANJE
v dvorani El Molino

MAN. ESTEVEZ 75 OB 20 URI.

Ponovi se komedija

"LA ŽIZDRAVNIK"

bil tudi vodiški župnik Peter Janč. Po najnovejših vesteh pa se mu je pozneje posrečilo priti v Ljubljano.

NEMSKI MINISTER

"Kaerntner Grenzruf": "Kmetijski minister Reicha Funk je obiskal gornjo Kranjsko. V Kranju ga je pozdravil predsednik občine Markgraf ki ga je za-prosil, naj se podpiše v zlato knjigo. Funk mu je odgovoril, da on kot vzhodni Prus dobro pozna probleme obmejnih oblasti in da zato razume pomen in te-žave nacional-socialističnega dela v ta-kih krajih. Nato je minister odšel na Bled, kjer je na dobrodošlico Gauleiterja izjavil: "Prepričan sem dragi moj Rei-ner, da boste vi in vaši sodelavci uspeš-no dovršili nalogo, ki vam jo je zaupal Führer. Vaš mladeniški polet in način, s katerim ste se lotili posla, daje jamstvo za to. Od tam je Funk odšel v naselje Kranjske Industrijske Družbe na Jeseni-cah. Obiskal je tudi Kranjsko goro.

PREPOVEDANO

je fotografirati mostove čez Savo v Za-grebu ali zadrževati se na Savskem mostu.

DJAKOVSKEGA ŠKOFA

Antona Akšamoviča so na njegovo lastno prošnjo vpokojili.

IG PRI LJUBLJANI

Že nekaj dni pred usodnimi požari v okolici Iga, se je tajno širila med prebi-valstvom govorica, da se nahajajo v Mo-kreću partizani, ki imajo večkrat tajne sestanke na Golem v Škrilju in v Zapo-toku.

Italijani so zvedeli za njihove sestanke, ter poslali kazensko ekspedicijo.

Nato so se začele preiskave na Golem in v Škrilju, kjer je bil ustreljen 20-letni fant Glavan, ki je hotel iz strahu pred Italijani pobegniti. Našli so nekaj oro-ža in municije. Takoj naslednji dan so požgali Italijani vse hiše, ki so bile na samoti, župnišče na Golem, na Kureščku, kočo na Kureščku, pristavo v Mokreu, graščinsko žago in vas Krvava peč. Ubili so več mož, med njimi tudi očeta neke družine, kjer je bilo mnogo otrok.

Naslednji dan so bile požgane vasi: Spodnje in Gorenje Golo, Škrilje, Zapo-tok, Visoka Suša, Osolnik, Purkače, Ustje in s par izjemami odpeljani vsi moški nad 16 let starosti v ljubljanske zapore, kjer čakajo svoje obsodbe. Žene in otroci so bili konfinirani v raznih krajih, kakor: Ig, Iška Loka, Matene itd., kjer smejo sedaj bivati.

Po drugih vesteh so Italijani v Kode-ljevu blizu Ljubljane ustrelili 17 mož in žen, v znak maščevanja za uboj dveh ita-lijanskih žandarjev.

LISICA ZVITOREPKA

Gospod, res je, velikih pregreškov me dolže; a čutim se nedolžno in se ne umaknem. Kar mi očitajo, so same prazne bajke, in če jih morebiti tudi ne morem povsod ovreči, vendar velja moja beseda prav toliko, kakor natolcevanje sovražnikov. Drugače seveda in huje bi bilo, če bi mi kdo s pričami dokazal kako umazano dejanje. Ako mi ima kdo kaj očitati, zdajle naj se oglasi in naj razloži svojo pritožbo! Če pa komu manjka svedokov, a bi se mi vendarle rad postavil po robu, svobodno mu; toda v zastavo naj dá premoženje in imenje, ali eno uho ali svoje življenje. In prav tako storim jaz, a kdor v prepiru podleže, ta naj trpi škodo! Taka pravica je že od nekdaj v navadi, naj torej velja tudi danes — toliko menda vsaj smem zahtevati!”

Kralj Miroljub je zamišljeno uprl pogled v tla; silen kes ga je obšel zaradi prenaplajene obsodbe in prehitre smrti ovnove. Naposled pa je dejal: “Naj že bo, kakor hoče, zgodilo se je samo, kar je zahtevala pravica, in nihče mi ne more očitati, da bi bil kršil postavo. Gavranove in kunčeve pritožbe pa niso vredne ne piškavega oreha, ker sta jo oba potihoma popihala; sicer pa, kjer ni tožnika, tam tudi ni sodnika. Toda sum, da je bil Plahun zavratno umorjen leti še vedno na Zvitorepko. Smrt dolgouščeva me silno boli; zakaj svojega zvestega poslanca sem neizrečno ljubil in zategadelj me je hudo užalostilo, ko sem ugledal njegovo krvavo glavo. Zaradi tega sem tudi kar na licu mesta kaznoval ovna, ki se je bahal s svojim klodestvom. Mogoče, da mu je še kdo pomagal. Kdo naj to ugame? Stvar je precej nejasna in zamotana, a jaz si ne bom glave belil s to zagonetko! Kar se mene tiče, bodi Zvitorepki vse odpušče! Ako pa ima kdo še kako pritožbo naperjeno zoper njo, naj se oglasi! Toda s raznim čvakanjem me nikar ne nadlegujte; le tisti naj govori, ki ima zanesljive priče in si upa dokazati resnico tudi z orožjem v roki, če treba!”

Zvitorepka je zmagovalno vzravnala glavo in rekla: “Milostni gospod iz vsega sreča se Vam zahvaljujem, da ste natančno poslušali moje besede; saj so Vas jasno prepričale, da sem nedolžna in čista kakor jutranja rosa!”

Tako je Zvitorepka s svojim nabrušenim jezikom kralj in veliko drugi gospodov zvodila za nos. Opisala je dragotino tako natančno in držala se je pri tem tako žalostno, da so skoraj vsi verjeli njeno bajko in so Zvitorepko celo tolažili zaradi dozdevne izgube.

Kralju je bajka o prstanu venomer rojila po glavi; prekrasno opisana dragotina mu je zbudila upanje, da utegne vendarle naposled ozdraveti.

Prijazno je zato pripomnil lisici: “Le ne obupaj, Zvitorepka! Prepotuj vse de-

žele in neumorno išči izgubljeni prstan! Ako ti bo pa treba pomoči, se obrni le kar do mene!”

“Hvala Vam na Vaših tolažilnih besedah, gospod moj in kralj!” odgovori lisica. “Vam pristoji, da kaznujete umor, ki ga je povzročila dragotina; a jaz bom metem neutrudno iztikala za ukradenim prstanom. Podnevi in ponoči bom potovala in ves vet izpraševala. Ako pa najdem dragotino in bi bila sama preslaba, da bi jo dobila v svojo oblast, Vas pridem prositi pomoči. Tako upam, da pride prstan naposled v Vašo roko, ki ji je bil namenjen. A za ves svoj trud in neumorno brigo mi bo največje plačilo — mojega kralja naklonjenost in milost.”

To govoričenje se je kralju prijetno v ušesa lovilo; zadovoljno je prikimaval in pritrjevali so tudi boljari in veljaki; zakaj Zvitorepka je lagala, da bi bila kmalu sama sebi verjela. In tako je smela lisica iti, kamor ji je srce poželelo, in nikogar se ji ni bilo treba več bati.

VOLK STOPI NA PRSTE

Volk Lakotnik je kar besnel in škripal z zobmi, ko je kralj izgovoril svojo sodbo in popolnoma oprostil Zvitorepko. Videč, kako zaupno kralj kramlja z lisico in da se navihanka zmagovalno poslavlja z dvora, mu je kri neznansko vzklopela.

Ni se mogel več brzdati in z zobmi škrtaje je vzrojl: “Milostni kralj, ali res zopet verjamete poniglavki, ki je Vas že dvakrat, trikrat zbadačila? Ojme, zakaj poslušate to brbljo! Preplahtala Vas je vnovi kakor je nas vse skupaj že večkrat. Kar govori, je vse izmišljeno; zakaj Zvitorepka še ni nikdar črhnila resnične besede. Gospod, nikoli ne pustim, da se nam zopet izmuzne. Prej ne pojde odtod, da Vam dokazem, da je podhuljenka ki ni vredna, da jo solnee obsije. In če ni drugače ji to dokazem z orožjem v pesti. Hinavka zahteva, naj se ji hudobije dopričajo s svedoki; tako bi se vsa stvar zavlekla, a medtem bi Zvitorepka počenjala, kar bi se ji zljubilo. So li priče, vprašam Vas, vedno pri rokah? In baš na to se zanaša hinavska plahodriga in oslepari danes tega, jutri onega. Kdo si neki upa postaviti se ji po robu; kdo se še drzne ji ugovarjati? Vsakomur tako zabeli, da jo ima dosti vse žive dni; zato se je pa tudi vse boji. Saj še celó iz Vas in Vaše rodbine, mili kralj, noree brije. Toda jaz, pri maruha je ne pustim odtod, dokler korenito ne obračunava!”

Kralj Miroljub je s čemernim obrazom poslušal te nakačene besede svojega boljarja; zakaj videl je, da gre Lakotniku za resnico. Ako bi se oba zagrizena sovražnika spopadla, kako lahko bi lisica podlegla! In potem bi šla po vodi vsa

BRATOVŠČINA ŽIVEGA ROŽNEGA
VENCA IMA SHOD NA AVELLANEDI
20. DECEMBRA; NA PATERNALU
27. DECEMBRA.

nada, da bi se še kdaj našel čudodelni prstan, in mučne bolezni bi še Bog si ga vé kako dolgo ne bilo konec. Vse to je pomislil kralj in čelo se mu je nabralo v temne gube.

Drugokrat je sicer Lakotnik bral kralju vsako željo že kar raz obličje in je po tem prilagodil svoje besede, ali danes mu ni bilo prav nič mar, da se je Miroljub držal tako nejevoljno. Okrenivši se k lisici, je nadaljeval srdito: “Nikar ne misli, da se bova z besedami dajala; čemu bi nama bilo dolgočasno ujedanje? Kdo ima prav, to se kmalu pokaže, jezična strina! Ti biješ ob pravico svojega plemstva in pozivaš nasprotnike na boj; dobro zgodi se torej tvoja volja!... Če je pravica na tvoji strani, gotovo tudi zmagáš. Dosti dolgo si že noree brila iz mene in mojih dragih; še pred kratkim si me obdolžila veleizdajstva in raztrosila si laž, da strežem kralju po življenju. Samo ti si kriva, da so meni in moji ženi neusmiljeno odrli roke in noge, in nihče drug kakor ti me ni speljal na led in me pripravil ob košati rep. Vseh teh lopovščin te dolžim in pravim:

Zvitorepka, izdajalka si in ubijalka! Pozivam te na dvoboj; na življenje in smrt se udariva!... A viteška šega je, da vrže pozivajoči nasprotniku rokavico; evo ti moje! Poberi rokavico, in vsa stvar bo kmalu pri kraju!”

To rekši, je vrgel Lakotnik rokavico Zvitorepki pred noge; nató se je obrnil proti zbranemu svetu in dejal: “Milostni kralj, slavni boljari! Čuli ste moje besede in ste svedoki, da pozivam Zvitorepko na dvoboj. Prej se mi ne gane z mesta, dokler orožje ne razsodi med nama kje je pravica!”

A lisica je mislila sama pri sebi: “Eva za vrat in za kožo pojde! Sicer je Lakotnik velik hrust, a jaz sem majhna; vendar, če dobro premislim, mi je prilika ugodna, in tudi zdaj ne pojde po njegovi volji. Kremplje na prednjih nogah sem mu tako že posnela in to mi pride baš prav; ako zamudim ta ugodni trenutek, Bog ve, če dohim sivorja še kdaj v pest. Kadar volku zopet dorastejo krempļi, ga nikdar več ne premagam. Pa da se ta prismođa še zdaj tako postavlja, ko sem ga vendar že tolikokrat izplačala!” Sicer pa, če že hočeš, le čak', Zvitorepka ti posveti, da boš pomnil!”

(Nadaljevanje)

KROJAČNICA

Franc Melinc

Najbolj vestno boste postreženi!
Oglasite se na Paternalu

PAZ SOLDAN 4844, Tel. 59-1356

HOTEL IN RESTAVRACIJA

“PACIFICO”

ANTON BOJANOVIC

CHARCAS 767-9 Telef. 31-8783.

Blizu Retira! V centru mesta!

FRANC KLAJNŠEK

v mestu Bs. Aires prvi slovenski konstruktor s firmo. Izdeluje načrte in proračune za hiše in vse druge stavbe, vodi vsa zidarska in stavbarska dela, in daje firmo.

Av. FRANCISCO BEIRO 5327-31
Bs. Aires. — U. T. 50—0277.
Villa Devoto

JMETNO STAVBENO MIZARSTVO

KOVINSKA OKNA IN POLKNA

FRANC BANDELJ

Kovinska vrata, balkoni, izložbena okna, kovinske stopnice, ograje, vsakovrstna kovinska dela.

AV. DE LOS INCAS 5021
Telef. 51-5184.

Krščanska socijalna načela

DRUŽINA IN LASTNINA

Po navodilih papeških, posebno torej po socijalni okrožnici Leona XIII, je jasno, da je naloga oblasti, da zgradi urejeno življenje na danih osnovah. In najbolj važna med vsemi osnovami družabnega življenja je družina. Vsaka pravična oblast mora torej zaščititi vsetransko pravice družine in pospeševati urejeno družinsko življenje, kajti iz družin bodo izšli voditelji narodov in držav, v svoji družini se bodo izoblikovali v plemenite ljudi ali pa bodo po krivdi zanemarjene vzgoje v domači družini izvržki in kazni za človeško družbo. Saj je premnogo izkušenj, da nobena šola, nobena vzgoja, katera hoče mimo družine, ne more popraviti nedostatkov vzgoje v domači družini.

Usoden korak do popolnega razsula človeške družbe je vničenje družine. Zato so vsi tisti socijalni načrti kateri rušijo družinsko življenje pogubni in zapeljejo človeštvo v grozovite posledice. In tudi če družino samo tolerirajo, ne da bi jo dejansko po svoji dolžnosti izdatno podpirali, bodo zakrivilo nesrečo bodočih rodov.

Poleg zakonitih določil, ki ščitijo pravice družine, morajo torej države s svojimi zakoni zavarovati tudi gospodarsko podlagodružine, to je minimalno plačo in tudi red glede dednega prava.

Če se pa zahteva pravična ureditev dedovanja, to ne pomeni, da bi smeli srečni dediči bogatih staršev brezdelno živeti na kupu denarja, katerega so jim pripravili njihovi predniki. Saj ima socijalna pravičnost za osnovno postavbo, "kdor ne dela, naj ne je". Saj je še prav posebno naročeno vsakemu zemljanu, da naj uporablja vse zmožnosti, katere je prejel, telesne in duševne, kakor tudi vse darove in bogastvo s katerim razpolaga kot upravnik, ki bo moral dati pred Stvarnikom, ki bo njegov sodnik, točen odgovor o tem, ali je z enako mero meril drugim, s kakršno je hotel biti sam merjen. To se pravi, če je iskal samo samega sebe in svojo udobnost in naslado, ali pa je storil vse po meri ljubezni do bližnjega.

Toda takšne pravice, ki se nahajajo v posameznih ljudeh, spoznamo kot mnogo trdnješe, če jih opazujemo, kako so skladne in zvezane z dolžnostmi ljudi v družinskem življenju.

Nobenega dvoma ni, da ima posameznik glede izbira načina življenja oblast in prosto voljo, da rajši hoče eno izmed obeh, ali slediti svetu Jezusa Kristusa o devištvu ali pa se vezati s zakonsko vezjo. Noben človeški zakon ne more vzeti človeku naravno in prvotno pravico zakona, ali kakorkoli omejiti glavni namen ženitve, ki ga je spočetka postavila božja oblast. "Rastita in množita se." (1 Moz. 1, 28.) Glej tu rodbino ali domačo družbo, ona je sicer zelo majhna, toda prava družba in ona je starejša od vsake države. Zato mora imeti nekatere svoje pravice in dolžnosti, ki so povsem neodvisne od države. Ker smo torej dokazali, da je posameznim osebam po naravi dana lastninska pravica, moramo to prenesti na človeka v kolikor je glava družine, in

sicer je ta pravica toliko trdnješa, v kolikor človeška oseba v družinskem življenju veliko več obsega. Najsvetejši naravni zakon je, da skrbi družinski oče za življenje in vso vzgojo svojih otrok, oni namreč ponavljajo in na nek način podaljšujejo očetovo osebnost. In narava sama ga navaja k temu, da hoče svojim otrokom pridobiti in pripraviti, s čemur bi se mogli v negotovem poteku življenja dostojno varovati pred nezgodo. Tega pa na noben drug način ne more doseči, razen če je lastnik plodovitega imetja, ki ga more otrokom zapustiti kot dedščino.

Kakor država, na enak način je tudi družina, resnična družba, ki jo upravlja lastna, to je očetovska oblast. Zato ima gotovo družina vsaj enake pravice, kakor država. Rekli smo, vsaj enake pravice. Ker je družinsko življenje dejansko preje bilo tu kot združitev v državo, morajo biti dosledno tudi njegove pravice in dolžnosti prvotnejše in bolj naravne. Ko bi torej državljani, družine, ki so del človeške družbe in države, namesto podpore našli v državi spotiko, namesto varstva kratenje svojih pravic, tedaj bi država bila bolj zoperna kot zaželjena.

Človek se lahko odpove svojim pravicam, v kolikor s tem ne krši dolžnosti, ki mu jih nalaga njegova narava. Tako se n. pr. posameznik lahko odpove zasebni lastnini, kakor to store tisti, ki obljubijo prostovoljno uboštvo. Ni lahko se temu dpovedati, radi tega to ni zapovedano, ampak samo svetovano. Skoro nemogoče pa je to za družinskega očeta, ki nima dolžnosti skrbeti samo zase, ampak tudi za tiste, ki še ne morejo skrbeti sami zase, to je za otroke. Zato obravnava Leon XIII. vprašanje o zasebni lastnini še posebej z ozirom na družino in s tem dokazuje pravico dedovanja. "Najsvetejši naravni zakon je", tako utemeljuje papež to pravico, "da skrbi družinski oče za življenje in vso vzgojo svojih otrok, oni namreč ponavljajo in na nek način podaljšujejo očetovo osebnost."

Človek bi mislil, da je pač samo po sebi umljivo, da se tudi zakonodaja ozira na ta naravni zakon. Toda temu ni tako. Občni državljanski zakonik Jugoslavije določuje: "Dedna pravica temelji na zapustnikovi volji, izrečeni po zakonitem predpisu, na dedni pogodbi dopustni po zakonu, ali na zakonu." Podobno odredajo druge države. Po veljavnem pravu torej ne določuje dedne pravice naravna dolžnost očetova, skrbeti za otroke ampaka volja zapustnikova in zakon. Ker pa tudi zapustnikova volja nič ne drži, če ni izročena po zakonitem predpisu, je torej pravzaprav zakon tisti, ki določuje dedno pravico.

V SOBOTO CELI DAN

je odprto samo za naše ljudi,
da se fotografirate v

FOTO SAVA

San Martín 608 — Tel. 31-5440 — Florida 606

VAS RAVNIK POŽGANA

Bilo je na praznik M. Oznanenja, 25. marca v vasi Ravnik, ki leži na robu Bloške planote in ima 25 hišnih števil. Naključje je prineslo da sta se srečala patrulja guerilleev in patrulja Italijanov — vsak po trije možje.

Spopadli so se in obležala sta dva moža, en guerillee in en italijanski vojak. Ostala dva italijanska vojaka sta nato zbežala v bližnjo vojašnico v Velikih Blokah, nakar se je kmalu pojavilo nekaj kamionov oboroženih vojakov. Ljudje, videč mrtvece so takoj vedeli kaj sledi. Mnogi so začeli reševati najpotrebnejše iz hiš vendar ne vsi. Večina moških je

ušla, vedoč, kaj jih čaka. Vojaki so nas obkolili streljali na slehernega ki je skušal reševati pobrali še preostale vaščane ob vaškem vodnjaku in takoj začeli stransko delo uničevanja.

Začelo se je divjanje brez primera. Vojakom ni zadostovalo da so požgali vse kozolce, skednje in ostale shrambe, ampak z bombami so porušili tudi hiše tako, da nam od nekdanj cvetoči vasi priča le še kup razvalin.

Grozoto požara je še povečalo žalostno tuljenje živine ki je poginjala v hlevih. Poginila je goveja živina in večji del prašičev. Vojaki so pobesnili, drugače si ne moremo razlagati njihovega divjanja

nad cerkvijo, (podružnica Bloške župnije sv. Roka), ki so jo porušili. Zgorela je streha in kor; zvonovi pa so padli iz zvonika in se razbili. Cerkev stoji na samem, bila je krita s pločevino, in je izključeno, da bi bil le slučaj; opravičujejo se namreč, da se je ogenj prijel cerkve sam.

To divjanje je trajalo precej časa. Vojakom je zmanjkalo bomb. Tako je srečno ostala zadnja hiša, na katero je bomba padla skozi streho, ne da bi se užgala. V celem sta ostali torej dve hiši in en skedenj. Vse drugo je uničil požar in če greš danes skozi to vas, so njeni edini prebivalci lačni psi čuvaji in mačke.

MED PREKMURCI V BRIDGEPORTU.

Vsikdar sem imel veliko spoštovanje do prekmurskega dela slovenskega naroda. Že zgodaj kot dijak sem čital Kleklov Marijin list in zasledoval veliko delo raznih rodoljubnih duhovnikov, kakor Klekel in drugih. Ko sem pozneje kot chikaški župnik dobil v svojo oskrbo stotine Prekmurcev, sem jim skušal dati celo svoje srce in sem storil za nje vse, kar sem mogel. Dosegel sem, da so se začeli naseljevati iz West Side okrog cerkve, smo ustanovili več društev, sem jim dal vsako nedeljo posebno službo božjo, kjer so se pešle izključno samo njihove prelepe narodne cerkvene pesmi, ki so tako polne slovenske miline, da segajo do srea. Takrat sem pa začel tudi globlje gledati v to plemenito in dobro dušo naših Prekmurcev in moje spoštovanje do njih se je večalo.

Ko sem bil doma predsednik Družbe sv. Rafaela in vodja slovenskega izseljenškega skrbstva, sem stopil v ozke zveze z gospodom Kleklom, ker ima Prekmurje primeroma zelo veliko svojih ljudi izseljenih po vseh delih in državah sveta. Ustanovila sva posebno Družbo sv. Rafaela za Prekmurce. Hodil sem tja k njih sejani in k njih slavnostim in smo imeli večkrat najvažnejša državna posvetovanja o jugoslovanskem izseljenstvu v Murški Soboti, nekajkrat tudi v Črensoveih.

Pa že preje, že leta 1909, sem prišel prvič v ožje zveze z ameriškim Prekmurci, ko sem bil še v New Yorku. Oni iz Bethlehema in Bridgeporta so izvedeli za me in za veliko noč leta 1909 so prišli v večjem številu iz obeh teh naselbin v New York, da so opravili svojo velikonočno dolžnost. Ker pa je lažje enemu iti daleč, kakor mnogim, smo za 1910 že uredili tako, da sem jaz za veliko noč obiskal obe naselbini, kjer sem ostal več dni. Takrat so v obeh naselbinah spadali v madžarsko cerkev. Toda videl sem, kako so jih prezirali "te Wende" in zaničljivo o njih govorili. Smatrali so jih za nižje vrste ljudi. Smilili so se mi!

Ker je bilo v obeh naselbinah dovolj Prekmurcev za lastno župnijo, sem kmalu začel v obeh naselbinah prigovarjati, da bi si ustanovili svoji lastni slovenski župniji. Prva se je za to odločila naselbina v Bethlehemu, kjer sem našel v osebi pokojnega dobrega Preleca odličnega delavca in pomočnika. Zavzel se je za to misel in začel med svojimi rojaki tudi v

tem smislu delovati. Dosegel sem pri nadškofu v Philadelphiji, da je dal dovoljenje za lastno slovensko faro, ko sem mu pojasnil ves položaj. Tja sem poslal Fathra Anzelma Murna, ki je ustanovil župnijo, sezidal krasno cerkev sv. Jožefa in kupil župnišče. Danes imajo tudi že slovensko šolo.

Težje je bilo v Bridgeportu, Connecticut. Poleg vseh težav tudi nisem imel slovenskega zmožnega duhovnika, ki bi ga jim preskrbel. Pa je Bog sam zanj poskrbel. Poslal je v Ameriko mladega delavca in silno zmožnega duhovnika Rev. Miho Goloba, rojaka iz Štajerske, ki je imel to prednost, da je poznal prekmursko narečje in tudi prekmurski značaj ljudstva.

Father Golob se je v Bridgeportu, Connecticut, lotil dela med ondodnimi Prekmurci iz izredno marljivostjo in požrtvovalnostjo. Veliko je delo, ki ga je izvršil tam. Ustanovil je kmalu župnijo, katero je iz hvaležnosti do našega komisarjata sv. Križa posvetil svetemu Križu. Sezidal je prelepo in prostorno lepo župnišče in vse dolgoce tudi poplačal, da je danes cerkev brez dolga.

Ves čas njegovega dela sem bil v ozkih zvezah z njim in njegovo župnijo. Bil sem tam zelo velikokrat za razne pobožnosti in slavnosti. Bil sem tam ko smo polagali vogelni kamen novi cerkvi, ko smo jo blagoslovili, imel tam večkrat sveti misijon.

Tako sem bil pa živa priča vsega tega njegovega velikega dela Rev. Goloba in dela župljanov Prekmurcev.

Po vsem tem je jasno, da sem bil vesel, kakor vselej tudi sedaj, ko me je Father Golob julija povabil da naj pridem zopet v Bridgeport, Conn. Društvo Mater in Društvo Očetov sta preskrbela za ameriško in cerkveno zastavo in tablo z imeni fantov-vojakov po raznih frontah po svetu. Povabil me je, da bi prišel pridigati k slavnosti posvetitvi tega spomenika farnim vojakom. Prav rad sem se odzval in smo slavnost lepo izvršili 15. avgusta na praznik Velikega šmarna.

V sredi septembra bo pa društvo Mater slovesno blagoslovilo novo svojo društveno bandero, h kateri slavnosti sem zopet povabljen in bom zopet z veseljem šel tja. To društvo je eno izmed prvih slovenskih Materinih društev, katere sem ustanovil v Ameriki. Je to živ spomin na prvi sveti misijon, ki sem ga imel med njimi.

Rev. K. Zakrajšek.

DUHOVNO ŽIVLJENJE

Pasco 431

Buenos Aires, Argentina

CORREO ARGENTINO

TARIFA REDUCIDA

Cncesión 2560.

ZA LETO 1943 JE "ZAPISANO V ZVEZDAH" . . .

London, Anglija. — Kakor se čita v zadnji izdaji Old Moore's Almanack, bo leto 1943 usodno in katastrofalno za vse tri osištene glavarje Hitlerja, Hirohita in Mussolinija, in sploh da bo prihodnje leto zelo burno Ta "pratika", ki izhaja že 245 let in ki trdi, da se je v njej tečno napovedala evropska kriza in odstop kralja Edvarda pravi da bo leto 1943 "leto obračuna". Kakor navaja, je v zvezdah zapisano sledeče:

V zapadni Evropi bo spomladi zopet izbruhnilo bojevanje; možnost sklenitve mira obstoja z vsaj eno evropsko državo do julija ali avgusta; Mussoliniju se napoveduje padee in smrt; znamenja kažejo, da bo Kitajska dosegla v septembru "zmagoslavje in prosperiteto". V oktobru se vidi možnost krvave revolucije na Japonskem, ki bo usodna za cesarjevo družino; nasprotno pa se bo "sovjetski sistem" visoko dvignil v istem mesecu. Za december se na povedujejo "strašni prizori prelivanja krvi" v Berlinu.

Almanah prerokuje dalje, da se bo v januarju 1943 izvršil napad na življenje predsednika Roosevelta, ki pa se ne bo posrečil, in dalje da bodo Zed. državam grozili v tem letu resni industrijski nemiri. V Angliji utegne priti do marca do popolne izpremembe v vladi. Za Burmo, Malajo in Nizozemsko vzhodno Indijo pa se napovedujejo "vznemirljivi dogodki". Zvezde končno napovedujejo, da bo Josef Stalin doživljal sicer težke čase, toda slednjič se bo povzpел tako visoko, da bo med jesenjo 1943 in poletjem 1944 užival skoraj najvišji vpliv po celem svetu.

V splošnem se trdi da bodo osištene narodi v prihodnjem letu odvrgli jarem diktatorjev, Pariz pa, da bo do pomladi zopet svoboden.

— Kakor navadno: Bomo videli!

AMARO
MONTE CUDINE
AZAFRAN
MONTE CUDINE
CALIDAD Y RENDIMIENTO
MONTE CUDINE S. R. Ltda.

BELGRANO 2280

ŽENINI — NEVESTE — DRUŽINE
Obrnite se na

SLOVENSKO TOVARNO POHIŠTVA
ŠTEFAN LIPIČAR

GUTENBERG 3360 y Avda. SAN MARTIN Tel. 50-3036

JUAN BOGANI

Sucesor de BOGANI HNOS.

IMPORTADOR DE TEJIDOS

1923 — ALSINA — 1925

U. T. 47, Cuyo 6894

Buenos Aires

Obrnite se v vseh pravnih zadevah na našega prijatelja
spretnega advokata

Víctor E. Clement

ABOGADO

Estudio: SAN MARTIN 233, IV.

Horario: 10—12, 15—17.

Telef. 33-6435; 63-3253